

IMMACULATA

5/2007

Č.93

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2007

- Září** – Aby všichni pamatovali na obdržená dobrodiní a uměli se o ně dělit ve svém okolí, a takto ukazovali dědictví dobra, které Bůh zasil ve světě.
- Říjen** – Aby nám naše odevzdání se Neposkvrněné pomáhalo mít vnímavé srdce k „příchozím z daleka“ a způsobovalo, že budeme neúnavnými misionáři uprostřed svého lidu.
- Listopad** – Aby příklad těch, kteří nás předešli do Božího království, byl pro nás impulsem ke křesťanskému svědectví života.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři, pln dojmů z *poutě po stopách sv. Maxmiliána* se chci s Vámi rozdělit o jednu myšlenku.

Procházeli jsme táborem smrti Auschwitz, kde před necelými sedmdesáti lety žízeň a hlad, strach a hrůza, teror a smrt lidí postupně degradovaly na pouhá čísla, na jakousi bezejmennou hmotu. V této situaci byly vztek, nenávisť i urputný boj o přežití zcela přirozenou reakcí. Jenže nic neřešily, pronásledovatelům byly jen k posměchu.

A Maxmilián? Byl pronásledován jako všichni ostatní, dokonce i více, protože byl pro hitlerovce „sviňským kněžourem“, přesto si – podle svědků – nikdy nestěžoval ani nikoho neproklínal, naopak povzbuzoval: „zlo pomine, dobro nakonec zvítězí...“, „pouze láska je tvůrčí...“; dělil se nejen o jídlo, ale nabídl i život. Číslo 16670 neztratilo tvář ani jméno. Jak je to možné?

Tento Rytíř měl svůj zrak upřený na svou Královnu. Jí se odevzdal celý, bez nejmenší podmínky. Jí opakoval modlitbu: učil se mnou, s mým životem i smrtí, co chceš; jsem tvůj. A Ona učinila. Za života oslavil Boha tištěným slovem v nevídané míře. Svou smrtí dal naději mnohým zoufalým – stal se jakoby kukátkem do nebe.

Během naší prohlídky tábora padla věta, že svatým nebyl pouze Maxmilián, ale všichni ti nešťastníci, kteří museli projít osvětivským peklem na zemi. Zajisté, všichni prošli ohněm očišťujícím, jenž nemilosrdně straval každou dvojakost. Ale co z každého nakonec zbylo? Byl to alespoň gram ryzího zlata? Odvažuji se tvrdit, že Maxmilián byl jako pořádná zlatá hrouda, ba co více, on každému, s nímž přicházel do styku, jako by vkládal do kapsy zlatý peníz, aby všichni, až oheň šířající pohltí vše pomíjivé, mohli vstoupit do příbytků nepomíjících, kde už není nenávisť ale bezmezná láska.

br. Bohdan

POTĚŠENÍ ZARMOUCENÝCH

Václav Renč

Vprostřed věrných, v zármutku i bázni,
v tom večeradle, kde se chvěl i stín,
jsi s jasným srdcem čekala, až zazní
plamenný hlas, ježž slíbil seslat Syn.

Vyhnanců tvrzi, vězňů domovino,
náruči sirotků a silo vdov,
jež v sladkost měníš trpké samot víno,
jež taviš rudu žalu v zpěvný kov,

ó hudebnice, jež na varhanách hromu
nejtišší píseň umíš rozehrát!
Ty stavitelko vyhořelých domů,
ó neskonalá náhrado všech ztrát!

Oroduj za nás!

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (5)

Ve stanech nevěřících

V jednom z přístavů Andalusie vstoupili menší bratři Antonín a Filip na maurskou nákladní loď, kde jim byl poskytnut úkryt pro nocleh v bídném dolíku mezi balíky a bednami. Hromada starých plachtovin jim nahrazovala lůžko.

Bylo to v čase prvních velkých podzimních bouří. Zpuchřelá loď skřípala, házena burácejícím mořem nahoru a dolů. Praskala ve švech, div že se nerozpadla. Posádka neměla klid ani ve dne, ani v noci. V podpalubí panoval nepopsatelný zápach. Hemžily se tam krasy a snad tisíce druhů hmyzu, takže na spánek nebylo ani pomyšlení. Loď ztratila kurs. Potraviny stačily jen taktak a byly stejně stěží použitelné. Docházely zásoby pitné vody a oba pasažéři žízni málem hynuli.

Zatímco obrovský baskický bratr laik cestu celkem obstojně snášel, Antonína sužovala strašlivě mořská nemoc. Neschopen pohybu, v nesmírných úzkostech očekával záhubu a smrt.

Filip se o něj staral s dojemnou oddaností; jak mu však mohl takové peklo ulehčit?

„Mé bídné tělo ti dá tolik námahy, bratře,“ postěžoval si čas od času kněz. „Prosím tě, můj trpělivost s mou tělesnou slabostí!“

„Ty víš, jak rád ti sloužím,“ odpověděl dobrotivý člověk. „A jednou přece dospějeme k cíli.“

„Za předpokladu, že se předtím naše plavidlo úplně nerozláme!“ vzdychal Antonín.

Jednoho večera, po poměrně klidném dni, se na obzoru objevilo konečně vytoužené africké pobřeží. Noc však byla vyvrcholením všech hrůz.

Náhle zastřely hvězdné nebe zlověstné mraky. Přihnal se orkán, jaký ještě nikdo nikdy nezažil, rozerval plachty, a jelikož námořníci nestačili vypnuté plátno dostatečně rychle skasat, zlomil se za hřmějšího rachotu stěžeň a vzal s sebou část posádky do moře. Vyhodili kotvu, ale fetěz se přetřhl. Jako neovladatelný vrak hnala bouře loď ke skalnatému pobřeží.

Znenadání se rozlehla strašlivá rána, která na okamžik přehlušila i běsnění živlů. Nákladní loď narazila na útes a začala klesat ke dnu.

Nocí zněly výkřiky a nářek. Zbytečně hulákal kapitán na své mužstvo. Námořníci vyskakovali do moře, zoufale se zachytávali silných fošen, které se hnaly kolem. Hrozný úder do skaliska vymrštil oba minority přes palubu. Jakkoli uměl Antonín od raného dětství dobře plavat, teď hrozilo, že se potopí do vařícího se moře, zvláště když mu ještě překážel řeholní oděv. V poslední chvíli jej vytáhla silná paže z vody na trám.

„Drž se pevně!“ zakřičel mu bratr laik do uší. Pak naprosto vyčerpanému strhl provaz, kterým byl opásán, a přivázal jej na záchranné dřevo. Antonín pozbyl vědomí; zůstal bezvládně ležet i potom, když mocná vlna vyhodila ztroskotance na skalnatý mořský břeh.

Jakmile se probral z mdloby, zjistil, že se ocitl v chudobné rybářské chýši, do níž trhlinou místo okna prosvítal bledý paprsek slunce, které právě vstávalo. Bratr Filip, silný syn baskických hor, se nad něj sklonil a řekl s úsměvem:

„Neměj strach, otče, jsme u cíle.“

„U cíle?“

„No ano, v Africe, a sice u jednoho rybáře, který nás hostí ve svém paláci. Ohlíží se právě po svých sítech, které mu orkán dost zle poničil.“

„Měli bychom se vydat na cestu!“ vyžadoval kněz netrpělivě a pokoušel se zdvihnout. Ale byl útrapami plavby po moři a ztroskotáním lodi tak vyčerpan, že se sténáním klesl opět na chudé lůžko. Brzy zavřel oči a upadl do hlubokého spánku, z něhož se znovu vzbudil až příštího rána.

S čerstvými silami se zvedl a přijal s chutí chléb máčený v oleji, který mu podal rybář, snědý Berber s uhrančivýma očima.

„Tys mi dal pozemský pokrm,“ řekl kněz, který se v Coimbře naučil arabsky, „já ti chci za to daro-

vat nebeské království.“ Pak se pokřičoval a žehnal také chléb, který mu syn Proroka nabídl.

„Vy jste křesťané?“ zeptal se Berber a svařtil čelo úžasem.

„Vyznáváme jedinou pravou víru, které nás naučil Ukřižovaný!“ přikývl Antonín.

„Přijal jsem vás do svého domu, neboť vlídnost k příchozím je u synů Proroka svatá,“ odvětil muž. „Sami si rozhodněte, jak dlouho se zdržíte. Ale prosím Vás, odejděte z mé chatrče, pokud možno co nejdříve. Nechci s vámi mít nic společného.“

„Ale my bychom rádi měli s tebou, bratře. Přišli jsme, abychom vám přinesli světlo pravé víry.“

„Alláh je světlem našich duší!“ opáčil Berber; pak vyšel z chýše a sedl si před její vchod.

„Všiml sis, jak je mu zatěžko dýchat s námi stejný vzduch?“ zasmál se Bask.

„Ach Filipe,“ povzdchl si kněz, „srdcem už křestan je, a ani o tom neví.“

„Je to zatvrzelý nevěřící!“

„Avšak prokázal nám cizincům službu lásky. Bůh zná i jej a nosí jeho jméno v srdci. Pročpak bychom ho neměli mít rádi?“

V rybárně zůstali ještě jeden den. Berber započal své hosty všim potřebným, bylo ovšem patrné, že se zjevně vyhýbá jakémukoli rozhovoru.

„Člověk se ubírá cestou, kterou vyznačil jeho nohám Alláh,“ řekl váhavě, když se bratři minoritě chystali k odchodu. „Proto nemá žádný smysl vám radit, kam se máte vydat. Vězte ale, že život křestana v naší zemi znamená míň než život horské kozy. Kdyby se,“ ukázal na Filipa, „nedovolával mé pohostinnosti, byl bych vás snad zabil; ale cizinec, který zasedne u mého stolu, je svatý! Odejděte tedy v pokoji a vezměte si s sebou také jídlo na cestu!“ S těmito slovy jim podal pecen chleba, sušenou rybu a vak s čerstvou vodou.

„Budeme prosit Boha, aby ti za tvé dobrodiní daroval do srdce světlo pravdy!“

Potom se odtud vzdálili. Muslim tehdy odešel k moři, umyl si obličej a ruce, aby jej voda očistila od poskvrněného setkání s vyznačiči Krista.

Míjely dny, které byly plné palčivého, slunečního žáru. Cesta kamenitými horskými srázy byla

pro oba poutníky namáhavá. Přece si Antonín a bratr laik Filip nedopřáli ani nejnужnějšiho odpočinku. Večer padli vyčerpaně na tvrdou zem ve skalní jeskyni, ale kvůli vlezlému, nočnímu chladu, který pronikal až do kostí, téměř nespali a zbývalo ještě dlouho do svítání, když se vydali znovu na cestu. Teprve polední rozpálené slunce je přinutilo putování přerušit.

Živil se jen skrovnými, divokými plody, které našli. Soucitní pastýři v horách jim občas darovali skývu chleba, trochu kozího masa a mléka.

Osmého dne jejich cesty se Antonín probudil s pocitem silné bolesti hlavy, ba závratí. Nebyl s to se ani zdvihnout. Na starostlivou otázku bratra však řekl:

„Roztřásl mnou jen chlad noci. To přejde, až vyjde slunce a trochu mě ohřeje.“ Těžce oddychuje, opřen o svou sukovicu, se strmově stezkou sotva vlekl. Když odpočívali za poledne v blízkosti pramene, stékaly mu po čele velké krůpěje potu.

„Ty nemůžeš dál, otče!“ řekl Filip, vystrašený jeho stavem. „Vyčkáme do noci. Měsíc bude svítit, ochladí se a půjde se snáz.“

„Myslím, že máš pravdu; skutečně jsem velmi unaven,“ sténal kněz. Večer mu prudce stoupla teplota tak, že další pouť byla naprosto nemyslitelná. Jeho čelo hořelo jako oheň a v žilách vřela krev.

V noci začal blouznit. Horkostí rozpraskané rty přerývané šeptaly jakási nesrozumitelná slova. Stále se prudce zmítal, vzpínal a klesal znovu se vzdycháním zpět.

Uklídnil se teprve ráno; ale ležel stále nepřítomně v bezvědomí. Ačkoli byla Baskovi nelitostná zima, odložil svou kutnu, aby zahřál nemocného. Ten dobrý bratr byl úplně bezradný. Co bude dál? V jeskyni zůstat nemohli. I když voda nechyběla, nedostávalo se žádné obživy. Museli dál. Někam, kamkoli, kde najdou lidi.

Tak vzal Filip chorého v horečce do náručí a nesl jej opatrně jako matka své dítě. K večeru spatřil stoupat oblak dýmu a z posledních sil vlekl kněze dál, až dorazil ke skupině horských pastýřů, před jejichž stanem bez dechu klesl.

Sluncem spálené tváře kočovných pastevců si jej měřily cize. Kdyby neviděl stádo koz pasoucích se na stepi, myslel by si, že má před sebou

bandu zbojníků. Poněvadž bratr Filip neznal jejich jazyk, pokynul jen mlčky na Antonína, bojujícího s vysokou teplotou, který se stále ještě neprobral z mdloby.

Starý pastýř vstal od ohně, nejdřív se na muže v šedém mnišském oděvu podíval zamračeně, ale po chvíli jej vstřícně zavedl do svého stanu. Poskytl nemocnému pár kozlích kůží, aby měl kam ulehnout. Když ještě bratru nabídl mléko a chléb, Filip věděl, že se už těch zasmušile vyhlížejících druhů nemusí vůbec bát. Pohostinnost byla pro ně právě tak posvátná jako pro rybáře u moře.

Teprve po několika dnech knězi Antonínovi horečka ustoupila, byl však ještě příliš vyčerpaný na to, aby mohl pomýšlet na pokračování cesty, ačkoliv jinak by – nebýt nemoci – na odchod velmi náléhal.

Stále znovu a znovu se horečka vracela a každý záchvat byl těžší než předcházející. Síla knězi hrozivě ubývalo. Jen jeho oči plály plny nevída-

ného žaru v pohublém obličejí. Nebylo možné, aby Antonín v takovém politováníhodném stavu vůbec dospěl do města Marrákeš v Maroku, cíle jejich cesty, neboť mnohem dřív než se předpokládalo, přišly vydatné přivalové deště. Menší bratři se tedy s těžkým srdcem nakonec rozhodli putovat zpět, odkud přišli, aby vyčkali nejprve lepšího ročního období, vždyť i pastýři je k tomu měli.

Antonín, spoléhaje se celou vahou na ramena mladého Baska, klopytál dál. Často museli cestu na víc dní přerušit, protože kněz nanovo upadal do těžké horečky.

Po nezměrných potížích dorazili konečně do přístavního města Ceuta. Sřechu nad hlavou našli v nuzné, špinou přetékané lepenici. Zatímco kněz byl příliš slabý na sebestačí práci, Filip se nechal zaměstnat jako nosič v přístavu, aby vydělal na každodenní chléb. Věděl, že Antonín, jehož zdraví africké klima stále více ničilo, by nikdy nebyl schopen dosáhnout svého snu.

Sepsal proto potajmu svým představeným v Portugalsku dopis o všem, co se přihodilo, v němž prosil o radu nebo nařízení, co mají dál podniknout. Jeden námořník vzal list za pěkné peníze s sebou. Za dva měsíce přišla očekávaná odpověď. Antonín, který zrovna teď přestál opět vysokou teplotu, spráskl ruce a hořce plakal, když mu Bask sděloval rozkaz nadřizných, aby se při nejbližší možné příležitosti vrátili do Portugalska.

„Jak jsem byl jen opovázlivý, když jsem toužil po mučednictví,“ zadrhával úplně zdrcen. „Nejsem toho hoden, tváří v tvář se proti mně Bůh postavil.“

„Bůh nás vede cestami, které nám určil ve své moudrosti a lásce,“ odpověděl Filip.

„To je dobře, bratře, vraťme se tedy domů!“ řekl kněz zlomeným hlasem a pláč měl na krajíčku.

Schylovalo se už k jaru, než se našla vhodná loď k plavbě. Opět se jednalo o andalusickou nákladní plachetnici, která je měla dopravit do otčiny. Srdce mu to mohlo utrhnout, když opuštěl africkou půdu.

Jednoho pěkného, sluncem zalitého rána nákladní loď vyplula. Ale zakrátko, co se odrazila od břehu a vydala se na širé moře, se rozpoutala tak strašlivá bouře, že loď nemohla dodržet západní kurs a byla odstrčena do protisměru.

Nevýslovné bylo soužení ubohého misionáře, kterého za nezkrotného počasí znovu přepadly všechny hrůzy příšerné mořské nemoci. Bledý jako stěna ležel ve svém bídném koutě u řetězu kotvy, nemohl se ani pohnout. Kdyby o něj Filip nepečoval s láskou tak, jako kdyby se staral o vlastního otce, umřel by do zajista ve strašlivých podmínkách uprostřed krys.

Po mnohé dny foukal vítr ze špatné strany. Málo platno, že si rval kapitán vzteky vlasy, nadarmo kleli a nadávali námořníci; po týdnů přistáli ne ve vytouženém přístavu, ale na pobřeží Sicílie. Zcela vyčerpaný Antonín se dovlekl k pobřeží.

„Určitě je to Boží vůle, abychom tu prozatím zůstali,“ řekl bratru laikovi, o jehož paži se opíral. „Bude nám pomáhat i dál a ukazovat nám svou cestu.“

V klášteře menších bratří v Messině je srdečně přijali a pohostili. Antonínovi se dostalo láskyplné

péče, kterou mu neskrývaně věnovali, a očividně se zotavoval.

„Měli bychom se ještě jednou pokusit přepravit do Afriky,“ pravil jednoho dne kvardiánovi konventu. Ale starý ctihodný řeholník potřásl jen svou hlavou a odpověděl:

„Ne, můj příteli, mně se zdá, že to není Boží vůle, abyste šli k nevěřícím.“

„Ale co mám dělat?“ zoufal si Portugalec.

„Náš otec František pozval všechny bratry ke svatodušní slavnosti do Assisi, kde se má konat generální kapitula řádu,“ opáčil představený. „Také náš konvent v Messině bude následovat jeho výzvu. Pojdte s námi, bratři! Otec ti řekne, co máš učinit.“

„Ano, to bude nejlepší!“ souhlasil s radostí Antonín. „Vydáme se k našemu otci. Jeho ústy ke mně promluví Bůh.“

*z německého originálu Der Gottesrufer
přeložila Milada Prchalová*

ŘÁD BRATŘÍ MINORITŮ

PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

Informace:

P. Josef Goryl, Tel.: 542 215 600

E-mail: provincialat@minorite.cz

Homilie Benedikta XVI., dóm sv. Štěpána, Vídeň

Dej duši její neděli, dej neděli její duši

Drazí bratři a sestry, „Sine Dominici non possumus!“ Bez Pánova daru, bez dne Páně nemůžeme žít – tak odpověděli roku 304 křesťané v Abitene v nynějším Tunisku, když byli přistiženi při slavení nedělní eucharistie, která byla zakázána, a byli předvedeni před soudce, který se jich zeptal, proč konali křesťanskou bohoslužbu, ač věděli, že přestoupení zákazu je trestáno smrtí. „Sine Dominici non possumus!“ Ve slovu Dominici se neoddělitelně spojují dva významy, jejichž jednotu se musíme znovu naučit vnímat. Je to především Pánův dar a tím darem je Pán sám, Vzkříšený, jehož blízkost a kontakt mají křesťané zapotřebí, aby byli sebou samými. Není to však jenom kontakt duchovní, niterný, subjektivní. Setkání s Pánem je vepsáno do času prostřednictvím určitého dne. A tímto způsobem se vpisuje do naší konkrétní existence, tělesné i komunitní, kterou je časnost. Dává našemu času, a tedy našemu životu v jeho celku určitý střed, vnitřní řád. Nedělní eucharistie nebyla pro ony křesťany předpisem, ale vnitřní nezbytností. Bez Toho, který drží náš život svou láskou, je samotný život prázdný. Nechat stranou nebo ztratit tento střed by znamenalo odejmout životu jeho základ, jeho důstojnost a jeho krásu.

Je pro nás dnešní křesťany tento postoj tehdejších křesťanů ještě relevantní? Ano, platí i pro nás, kteří potřebujeme vztah, jenž je nám oporou a dává směr a obsah našemu životu. Také my potřebujeme kontakt se Vzkříšeným, který nás drží až za smrt. Potřebujeme toto setkání, které nás vždy znovu sjednocuje, dává nám prostor svobody, umožňuje nám hledět dál než aktivismus každodenního života, směrem k tvůrčí lásce Boha, od něhož pocházíme a ke kterému jdeme.

Nicméně, vrátíme-li se nyní k dnešnímu evangeliímu úryvku, k Pánu, který k nám mluví, zalekneme se. „Kdo se nezřekne veškerého svého vlastnictví a nevzdá se také všech příbuzenských vztahů, nemůže být mým učedníkem.“ Chtěli bychom namítnout: ale co to říkáš, Pane? Nemá snad svět zapotřebí právě rodinu?

Petr našich dnů

Nemá snad zapotřebí otcovské i mateřské lásky, lásky mezi rodiči a dětmi, mezi mužem a ženou? Nemáme my snad zapotřebí lásky k životu, radosti ze života? A není snad zapotřebí také osob, které investují do dober tohoto světa a spravují zemi, která nám byla svěřena, tak aby všichni mohli mít účast na jejích darech? Nebyl nám snad svěřen také úkol starat se o rozvoj země a jejích dober? Nasloucháme-li lépe Pánu a celku všeho, co nám říká, pak pochopíme, že Ježíš nezádá ode všech totéž. Každý z nás má svůj zvláštní osobní úkol a způsob následování, který On naplánoval. V dnešním evangeliu Ježíš mluví přímo o tom, co není posláním mnoha těch, kteří se k němu cestou do Jeruzaléma přidali, ale že je to zvláštní povolání Dvanácti apoštolů. Ti musí nejprve překonat pohoršení Kříže a potom musí být připraveni opustit opravdu všechno a přijmout zdánlivě absurdní posláním jít na konec světa, a se svou skrovnou kulturou zvěstovat evangelium Ježíše Krista světu, pyšnicím se domnělou vzdělaností a fiktivní či opravdovou úrovní, jakož také a zejména chudým a prostým. Musí být připraveni na cestu do neznámého světa a v první osobě podstoupit mučednictví, aby tak dosvědčili evangelium

ukřížovaného a vzkříšeného Pána. Ježíšovo slovo je určeno nejprve Dvanácti, ale jeho povolání přirozeně přesahuje hranice daného historického okamžiku a sahá do všech století. On v každé době volá lidské osoby, aby sázely výhradně na Něho, všechno ostatní opustily a byly mu celkově k dispozici a tím i k dispozici druhým: vytvářely oázy nezištné lásky ve světě, kde tak často platí jenom moc a peníze. Děkujeme Pánu za to, že nám po všechna staletí dával muže i ženy, kteří z lásky k němu opustili všechno ostatní a stali se světovým znamením jeho lásky! Stačí pomyslet na osoby jako Benedikt a Scholastika, jako František a Klára, Alžběta Durynská, Hedvika Slezská, jako Ignác z Loyoly, Tereza z Avily, Matka Tereza z Kalkaty a otec Pio! Tyto osoby se celým svým životem staly interpretací Ježíšova slova, které se tak v nich samotných stává blízké a srozumitelné nám. Prosme Pána, aby i v naší době daroval hodné osob, majících odvalu opustit všechno, aby tak byly k dispozici všem.

Vrátíme-li se však znovu k evangeliu, můžeme si všimnout, že Pán tam nemluví jen k některým a o zvláštním poslání pro ně. Jádro toho, co má na mysli, platí pro všechny. O co nakonec jde, vyjadřuje takto: „Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“ (Lk 9,24). Kdo chce vlastnit jen svůj život, vzít si ho jen sám pro sebe, ztratí ho. Pouze ten, kdo se dává, dostává svůj život. Jinými slovy: pouze ten, kdo miluje, nalézá život. A láska vždy vyžaduje vycházet ze sebe sama, vyžaduje opustit sebe sama. Kdo se obrací nazpět, aby hledal sebe sama a chce mít druhého jenom pro sebe, ztrácí tím sebe i druhého. Bez této hluboké ztráty sebe sama, není života. Neklidná touha po životě, která dnes lidem nedá pokoj, ústí do prázdna promarněného života. „Kdo ztratí vlastní život pro mne...“, říká Pán. Opustit co nejradikálněji sebe sama je možné pouze tak, abychom nakonec nepadli do prázdna, ale do věčné Lásky. Pouze láska Boha, který ztratil sebe sama pro nás, aby se nám dal, umožňuje i nám stát se svobodnými, ztratit a tak opravdu nalézt život. Toto je jádro sdělení, které nám Pán podává tuto neděli ve zdánlivě tvrdém evangelním úryvku. Svým slovem nám dává jistotu, že můžeme počítat s jeho láskou, s láskou Boha, který se stal člověkem. Uznat to – to je moudrost, o níž mluví dnešní liturgie. I tady platí, že všechno vědění světa nám vůbec neprospěje, pokud se nenaučíme žít, pokud nepochopíme, co má v životě skutečně cenu.

„Sine Dominici non possumus!“ Bez Pánova daru a dne, který Mu patří se neuskutečnil zdařilý život. Neděle se v našich západních společnostech změnila na konec týdne, na volný čas. Volný čas je zajisté zejména v uspěchaném moderním světě věcí krásnou a potřebnou. Nemá-li však volný čas svůj střed, ke kterému se váže orientace celku, stává se nakonec časem prázdným, který nás ani neosvěží a ani neposílí. Volný čas potřebuje střed – setkání s Tím, který je našim počátkem a naším cílem. Můj velký předchůdce na biskupském stolci v Mnichově a Freisingu, kard. Faulhaber, to vyjádřil jednou takto: „Dej duši její neděli, dej neděli její duši.“

Právě proto, že v neděli jde o hluboké setkání s Kristem vzkříšeným, ve Slově a ve Svátosti, rozsah tohoto dne objímá celou realitu. První křesťané slavili první den v týdnu jako den Páně, protože byl dnem vzkříšení. Ale velmi brzy si Církev uvědomila i to, že první den v týdnu je i dnem stvoření, dnem, ve kterém Bůh řekl: „Buď světlo!“ (Gn 1,3). Proto je neděle v Církvi také týdenním svátkem stvoření – svátkem vděčnosti a radosti za Boží stvoření. V době, kdy se zdá, že v důsledku našich lidských zásahů je stvoření vystaveno mnohým nebezpečím, měli bychom vědomě přijmout i tuto dimenzi neděle. V ranné Církvi první den postupně asimiloval také odkaz sedmého dne, šabat. Účastníme se Božího odpočinku, odpočinku, který objímá všechny lidi. Vnímáme tak v tento den něco ze svobody a rovnosti všech tvorů Božích.

V modlitbě této neděle si připomínáme v první řadě to, že Bůh nás prostřednictvím svého Syna vykoupil a adoptoval jako milované děti. Potom jej prosíme, aby s laskavostí shlédl na věřící v Krista a daroval nám pravou svobodu a život věčný. Prosme o toto shlédnutí Boží dobroty. My sami potřebujeme toto shlédnutí dobrotivosti, jež neděle překračuje a sahá do našeho každodenního života. V modlitbě zjišťujeme, že toto shlédnutí jsme dostali, ba dokonce víme, že Bůh nás adoptoval jako děti, opravdu nás přijal do společenství se sebou samým. Být dítětem znamená – jak dobře věděla prvotní Církev – být svobodnou osobou, nikoli otrokem, ale být osobně členem rodiny. A znamená to být dědicem. Patříme-li onomu Bohu, který je mocností nad každou mocí, pak nemáme strach a jsme svobodní. A jsme dědici. Odkaz, který nám zanechal je On sám, jeho Láska. Ano, Pane, učiň at nám toto vědomí hluboce pronikne do duše a naučíme se tak radosti vykoupěných. Amen.

přeložil Milan Glaser, česká sekce rádia Vatikán

SMÍRNÁ MODLITBA A OBĚŤ

V srpnu se Matka Boží zjevila ve Fatimě až 15. dne měsíce, neboť 13. srpna děti byly u výslechu ve věznici Ourém. Kromě výzvy ke každodenní modlitbě růžence a předpovědi velkého zázraku na říjen, řekla Maria fatimským dětem: „Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“

Zjevení 13. září proběhlo v atmosféře mnohých prosb za uzdravení, jež děti přednášely fatimské Paní jménem poutníků. V průběhu zjevení Maria prosila o vytrvání v růžencové modlitbě a opět předpovídala veliký zázrak na říjen.

Kromě ustavičné prosby o každodenní modlitbu růžence se v Mariiných výzvách opakuje jako refrén volání po pokání, dostičinění, přinášení obětí za hříchy vlastní i jiných lidí. V květnu se Maria pastoušků ptala, zda chtějí snášet všechno utrpení, které Bůh na ně sešle, na smír za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků. V červnu ukázala fatimským dětem obraz svého srdce, které volalo po usmíření, v červenci pak při vidění pekla je Maria prosila: „Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou obět: Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti Neposkvrněnému srdci Mariinu.“ Výzva k přinášení smírných obětí za jiné patří k základnímu obsahu fatimského zjevení.

Fatimská výzva dnes

Fatimské události z roku 1917 lze chápat jako „znamení času“. Čas to nejsou jen plynoucí hodiny, dny a léta, čili po sobě chronologicky následující události a fakta (ř. *chronos*). Čas, to je také *kairos* (ř. zvrtný bod, vhodná doba), který v Bibli znamená: „dnes, které je třeba využít, které se nesmí zaspát“. Znamení doby jsou události, které ve světle víry poznáváme jako projev Boží vůle a které od nás žádají odpověď. Prostřednictvím nich „hovoří“ Bůh k člověku a vybízí k zamyšlení.

Jan Pavel II. hovořil o Fatimě jako o jednom z největších znamení doby 20. století, které předvídá mnohá další znamení, jež měla přijít později, a umožňuje jejich správnou interpretaci. Papež vypočítává: *dvě světové války; útisk a utrpení mnoha zemí a národů; krize, od-*

chod a utrpení členů církve; vzdálení se Bohu i odmítnutí ho mnohými jednotlivci i celými společnostmi.

Dnes je mimo veškerou pochybnost, že současný člověk na Boha a jeho přikázání zapomíná, že hřích a bezbožný styl života silně wpisuje do své kultury. Takže fatimská výzva k obrácení, pokání a přinášení smírných obětí za hříšníky je velmi aktuální.

Síla modlitby

První formou konání smíru, na kterou poukazuje fatimská Paní v zářijovém vidění, je modlitba za hříšníky. Před devadesátí lety o takovou modlitbu Maria prosila při každém zjevení. Když v jejich světle poz-

rujeme dnešní odchod lidí od Boha (zvláště v Evropě), je dobré si připomenout události z Golgoty. Tam byl Ježíš – vtělený Bůh – ukřižován člověkem. Mohli bychom říci, že byl odmítnut a následně usmrcen lidskou rukou. Co tehdy Ježíš dělal? Modlil se za své vrahy a poslal milosrdného Boha: „Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí.“ Těmito slovy posílá i za nás, modlí se našim jménem za dar odpuštění hříchů páchaných na horizontu celých dějin lidstva, které byly důvodem jeho smrti na kříži. Kromě toho, že se za lidstvo modlil, také je svěřil své Matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Ježíš z výšin kříže slavnostně oznámil Mariino duchovní mateřství, jehož mocí ona má zvláštní právo starat se o „bratry svého Syna, kteří ještě putují a jsou vystaveni nebezpečím a těžkostem, dokud nebudou uvedeni do šťastné vlasti.“ Fatimská výzva k smírné modlitbě se v těchto souvislostech jeví jako velmi významná. Boží služebník, Jan Pavel II., psal: „Prosím vás, drazí fatimští poutníci, abyste se modlili jménem celého lidstva, a celé jako by je objímali.“

Síla oběti

Maria ve Fatimě prosila také o přinášení obětí v duchu dostičinění. Ježíš a jeho oběť je nejlepším příkladem i zárukou účinnosti takové formy očištění. Spasitel „pro nás a pro naši spásu“, jak říkáme ve *Vyznání víry*, přišel na svět a byl ukřižován. Na kříži přinesl v našem jménu tu nejdokonalejší smírnou oběť. Stejnou cestu svěřil svým učedníkům: nést svůj každodenní kříž ve stopách svého Mistra. Maria ve Fatimě připomíná tuto cestu a prosí, abychom pokorně snášeli všelijaká utrpení a přinášeli je jako obětní dar. Je to cesta, kterou nám ukazuje Evangelium. Fatimské děti ji chápaly velmi dobře a každou příležitost využívaly k oběti za hříšníky.

Formy umrtvování

Klasická asketika rozděluje umrtvování na pasivní a aktivní. Pasivní umrtvování si nevyhledává žádné zvláštní formy odříkání, ale přijímá to, co život přináší – těžkostí, nepřijemností, nepohodlí, únavné plnění každodenních povinností atd. Aktivní umrtvování si navíc dobrovolně volí nějakou formu odříkání, které se může týkat buď věcí vnějších (těla a smyslů) nebo vnitřních (rozumu a vůle).

Sv. Josef Sebastian Pelczar vypočítává tři stupně umrtvování:

- 1) kdy odmítáme příjemné věci, které vedou ke hříchu
- 2) kdy pohrdáme příjemnostmi, i když jsou dovolené
- 3) kdy kvůli připodobnění se Pánu Ježíši vyhledáváme příležitost snášet nepřijemnosti.

Všechny formy umrtvování můžeme a musíme praktikovat jako dostičinění Bohu za hříchy vlastní a jiných lidí, jinak by umrtvování ztratilo svůj nadpřirozený význam.

Naše odpověď

Smírná modlitba a oběť, o něž prosila Panna Maria ve Fatimě, představují nutnou odpověď na zmíněná nedobrá znamení dnešní doby. Mariina nabídka je jako požehnaný dar zprostředkovávající spásu. Zde nesmíme nikdy přestat hledět na Krista, který na kříži přináší spásnou oběť za celé hříšné lidstvo. Následujme ho v tom.

Fatimský apoštolát

Letos si připomínáme 90. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Na základě výzev, které tehdy zazněly, vzniklo hnutí „Fatimský apoštolát“, jež působí i v ČR. O rozhovor jsme požádali Evu Prokešovou, členku Regionální rady Fatimského apoštolátu Brno.

Kdy a kde byl Fatimský apoštolát založen?

Fatimský apoštolát (oficiálně World Apostolate of Fatima) vznikl jako odezva na události, které začaly zjevením Panny Marie ve Fatimě v r. 1917. Toto mariánské katolické hnutí založil v roce 1947 v USA katolický kněz mons. Harold Victor Colgan. Působí ve 110 zemích světa a má více než 25 mil. členů. 7. 10. 2005 Svatý Stolec schválil stanovy předložené Mezinárodní radou Světového apoštolátu Fatimy. Slavnostní vyhlášení působnosti tohoto katolického mariánského hnutí v univerzální církvi se uskutečnilo ve Vatikánu 3. 2. 2006.

Jaká je organizace hnutí v ČR?

V ČR byl apoštolát ustanoven v r. 1990 ve Šlapanicích u Brna a od r. 1995 má své národní centrum v Českomoravské Fatimě Koclířov u Svitav. V čele hnutí je P. Mgr. Pavel Dokládál. V České republice působí 17 regionálních center: Praha, Ostrava, Valašské Meziříčí, Vlčnov, Hodonín, Třebíč, Brno, Jeseník, Svitavy, Hradec Králové, Ústí nad Labem, Veselí nad Lužnicí, Liberec, Domažlice, Kroměříž, Holešov a Opava. Česká biskupská konference uznala s platností od 2. 2. 2004 Fatimský apoštolát v ČR jako samostatnou církevní právnickou osobu.

Jaké je zaměření hnutí?

Poselství Fatimy je ve svém jádru výzvou k obrácení a pokání! 19. 8. 1917 Panna Maria vyzvala fatimské děti: „Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do

pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“ Takže mezi hlavní snahu regionálních center patří zakládání a šíření modlitebních skupin. Členové FA:

- se zasvěcují Neposkvrněnému Srdci Panny Marie,
- se denně modlí růžencem (alespoň 1 desátek),
- přinášejí oběti (nejlepší formou je věrné plnění každodenních povinností).

První sobotu každého měsíce slaví jako smírnou, ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie, svou účastí na mši svaté, přijetím svátostí a modlitbou sv. růžence. To vše k usmíření Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Neposkvrněného Srdce Mariina za urážky a hříchy lidstva.

Můžete nám přiblížit činnost brněnského společenství?

Regionální centrum FA Brno má cca 100 členů. Modlitební společenství se schází pravidelně po-

slední pondělí v měsíci – mariánské večeřadlo je „u kapucínů“. Zahájení je v 18.00 hod. (předchází mu v 17.00 hod. mše sv. a nešpory bratří kapucínů). Dále od r. 1995 pravidelně putujeme na I. mariánskou sobotu do Českomoravské Fatimy Koclířov.

Od roku 2005, slavíme vždy 13. dne v měsíci v kostele sv. Janů v Brně, „fatimsko-loretánské dny“. Od května do října probíhají v „režii“ bratří minoritů a od listopadu do dubna program vede Českomoravská Fatima.

Jak se daří vašim členům plnit své závazky?

První dva body – zasvěcení se Panně Marii a denní modlitba alespoň jednoho desátku růžence – většinou nedělají nikomu problém. Horší je to s přinášáním obětí. Věrné plnění svých každodenních povinností v sobě obsahuje velké bojiště, kde člověk musí zapomínat na sebe a z něhož nesmí utéci: výchova dětí, opatrování starých rodičů, partnerské vztahy, problémy v práci nebo se sousedy – zkrátka „všednost“.

Já osobně jsem měla potíže se sousedy. Byla to rodina, která začínala žít tak kolem deváté hodiny večerní a co čtrnáct dní bývalo u nich rušno i do

dvou do rána. Poslouchali hudbu techno, a to tak hlasitě, že u nás, když se někdo díval na televizi, tak nic pořádně neslyšel, o spaní ani nemluví. Nepomáhaly domluvy ani vztekání se. Tehdy přicházela myšlenka: přinášet tuto nepříjemnost jako oběť Bohu za hříchy své i bližních. Tato myšlenka mi dodávala trochu klidu, i když mé pocity zůstávaly často nepřátelské a hněvivé. Tu člověk začíná chápat, co je to oběť. Problémy se sousedy přetrvávaly jeden a půl roku, ale je třeba říci, že časem se naši spolubydlíci začali mírnit. Dnes se jejich noční akce objevují asi tak jednou za čtvrt roku.

Někdy se ptám: „Proč to muselo tak dlouho trvat?“ A odpovídám si. Za prvé to určitě byla výzva pro mě, abych mohla poznat sebe sama a začít se měnit k lepšímu. Za druhé pořád máme kolem sebe lidi, za něž je třeba se modlit.

Děkuji za rozhovor.

br. Bohdan

*další informace o Fatimském apoštolátu:
<http://www.cm-fatima.cz>*

Uprostřed svých dětí

Neposkvrněná sestupuje na zem jako dobrá matka mezi své děti, aby jim pomohla ke spáse duše. A přeje si obrácení a posvěcení všech duší bez výjimky. K uskutečnění tohoto díla používá nástroje vzaté z lidí, jak to můžeme vidět na popsáných zjeveních. Avšak jsou to případy mimořádné. Mnohem častěji povzbuzuje Ji milující děti ke spolupráci v podmínkách obyčejného každodenního života. Jí odevzdané duše samy žijí z Ní, často na Ni myslí, srdečně Ji milují a usilují poznávat Její přání budto vyslovená Jejimi ústy, či přijatá v tichých vnitřních vnuknutích. Tuto Její vůli pak šíří a tím umožňují jiným duším, aby Ji dokonaleji poznaly a milovaly a v Ní a skrze Ni, aby stále vroucněji milovaly Ježíšovo Božské Srdce.

Takových duší si Neposkvrněná povolává tisíce v každé době. Mnoho se jich úzce sdružuje, aby společným úsilím své Paní ještě lépe sloužily. Takže existuje mnoho spolků pracujících jen pro Ni.

Přece jen stále si ještě můžeme spolu s bl. Grignonem de Montfort stěžovat: „Maria byla dosud málo známá, což je jeden z důvodů, kvůli němuž Kristus není znám tak, jak by měl.“ Stále existují na zemi duše, které nic nevědí o tom, kdo to je Ježíš a Maria. Stále je žeň velká, a dělníků málo (srv. Lk 10,2). Je mnoho, velmi mnoho polí ke stále novému úsilí.

Jedním z nejmladších sdružení, které směřuje k tomuto cíli získávání duší pro Neposkvrněnou a skrze Ni pro Nejsvětější Srdce Ježíšovo, je Rytířstvo Neposkvrněné.

sv. Maximilián

ANNA KATEŘINA EMMERICHOVÁ

V souvislosti s nedávno natočeným filmem *Umučení Krista* bývá častokrát připomínána i kniha *Hořké umučení Pána našeho Ježíše Krista podle vidění zbožné A. K. Emmerichové, augustiniánky z kláštera Agnetenberg v Düllmenu*, kterou podle vyprávění zmiňované řeholnice sepsal Klement Brentano. Kniha blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové pojednává o Ježíšově utrpení podstatně obsírněji než Gibsonův film. O díle mystičky žijící na přelomu 18. a 19. století můžeme prohlásit, že se jedná o produkt nevěšdního mystického naturalismu. Líčení jednotlivých scén je dosti barvitě, expresivní a zabíhá i do nejmenších podrobností.

Zjevení Kateřiny Emmerichové, jež zahrnují události začínající se Poslední večeří na Zelený čtvrtek, přes uložení do hrobu po šestnácté hodině odpolední podle našeho počítání času na Velký pátek, měla mimořádný význam v období osvícenského racionalismu, rozmáhajícího se deismu a vznikání stále nových a nových postprotestantských denominací. Naše mystička žila ve zvlášť složitých časech množících se případů odpadnutí od víry, na kterémžto jevu mají velkou zásluhu kromě jiného i vědecké objevy 17. stol. Fascinace člověkem jako pánem veškerého stvořeného světa ve století šestnáctém byla úzce spjata s odmítnutím tradice Martinem Lutherem. Století osmnácté je ve znamení expanze přirozeného náboženství – náboženství bez kultu a dogmat – a deismu, nauky uznávající pouze to, že Bůh stvořil svět, z čehož však pro život jedince nevyplývají žádné závěry. V tomto dobovém kontextu tak dílo německé řeholnice, jehož vznik byl spojen s velkým fyzickým a duševním utrpením autorky, získává nový, zásadnější rozměr. Nejde jen o samotný text – ryze katolický a ortodoxní. Přijmeme-li tyto nezvykle sugestivní obrazy Kristova umučení, vyvstane nám před očima nový typ mystického prožitku. Je jen málo děl, po jejichž přečtení změníme svůj dosavadní náhled na nějakou skutečnost. Naše znalost evangelní verze těchto událostí nám přechoťo brání v opravdové představě o strašlivosti

Grafika: Gabriel Cornelius von Max

Ježíšových krutých muk. Zde je na místě podtrhnout fakt, že tato mystická vidění historie staré dva tisíce let se v ničem nerozcházejí s tím, jak ji popisuje Písmo svaté, a to ani v nejmenších maličkostech. „Problém“ spočívá v něčem jiném. Evangelisté vypravují o těchto událostech svým způsobem zkratkovitě a vynechávají podle nich nepodstatné detaily. Čtenář evangelia stejně jako čtenář mystických děl (např. sv. Brigity) má před očima psanou pravdu. Mystické popisy však svou bohatou obrazností (nebojím se říci i „dokumentárností“) přibližují tajemství Ježíšových ran netradičním způsobem. Obzvlášť přínosný může být podobný podrobný popis pro naše současníky. Scény nelidského týrání Pána Ježíše se vryjí hluboko do paměti. Zde žijí svým vlastním životem a hrají stěžejní úlohu v rozjímání pravd, jež jsou pro myšlení člověka, který nenahlédl do vyšších pater teologie, příliš abstraktní.

Knížka Anny Kateřiny Emmerichové zaručeně tne do živého. Pohybuje se v ní řada postav (byť mimo hlavní dění), o nichž evangelia mlčí. S vyčerpávající důkladností malíře a až s pedantskou precizností historika detailně popisuje Kaifášův palác, provádí nás ulicemi a budovami Jeruzaléma, ale hlavně nám přibližuje myšlenkově

pochody hlavních postav této nejdůležitější události dějin spásy lidstva. Mystické vypravování je obdivuhodně plynule a smysluplně uspořádáno, což svědčí o nezastřeném vědomí a naprosto jasném vnímání skutečnosti. Nedostává se nám „pouhého“ převyprávění děje, sestra Kateřina je prokládá svými komentáři, jež jsou obdařeny všemi atributy vysoké teologie. Zdůrazňuje nezbytnost Ježíšových bolestných útrap pro spásu světa. Sama trpí společně se Spasitelem a v Jeho zápase s hříchy světa je s Ním nevšedním způsobem duchovně spojena. Vezmeme-li v úvahu to, čím vším si samotná autorka prošla (od roku 1813 kvůli nehybnosti připoutána na lůžko), můžeme konstatovat, že její zjevení nesloužila k nějaké laciné senzaci, nýbrž k obrácení a spásě těch, kteří s jejím dílem přijdou do styku. Čtenář v jeho řádcích nachází především posilu. Je více než nepravděpodobné, aby tak kompaktní, podrobný a přitom s nefalšovanou úctou napsaný text byl výplodem čistě jen Kateřininy fantazie. Čím hlouběji se pohroužíme do četby *Hořkého umučení*, tím více roste naše přesvědčení, že něco takového může mít svůj původ jedině ve sféře nadpřirozena. Je nemožné, aby mohl jakýkoliv člověk zrekonstruovat takové množství faktů, jež nejsou známa dokonce ani profesionálním historikům. Mám tím na mysli zejména chronologický popis událostí nebo způsobu zacházení s odsouzenými.

Své vlastní těžkosti spojovala Kateřina s utrpením Ježíšovým a obětovala je za obrácení hříšníků. Ve svých čtyřiaadvaceti letech prožila mystické korunování trnovou korunou a zakusila přitom skutečnou bolest z utržených ran. Moment, kdy se do Ježíšovy hlavy zabodly ostré trny z nasazené

koruny, popisuje velmi zevrubně. Na tomto místě se shoduje s vizemi jiné řeholnice – sv. sestry Faustiny – která je zveřejnila o století později ve svém *Deníčku*. Kateřina Emmerichová rány na své hlavě skrývala diskrétně pod speciální čelenkou. Stejně si počínal i sv. otec Pio, který si zoufal nad přílišnou frapantností svých stigmat, protože prahl po nesení kříže v naprosté skrytosti.

V roce 1802 vstoupila Anna Kateřina Emmerichová do augustiniánského kláštera, avšak devět let později se stala svědkyní jeho zrušení. Pronajala si malý pokojík, kde vedla život vyplněný chudobou, obětí a charitativní činností. V roce 1812 se na jejím těle objevila stigmata. Četná vyšetření probíhající v letech 1813-1819 měla odhalit domnělý podvod, avšak prokázala pravý opak. Byla shledána jako autentická, věrohodná, a stala se příčinou obrácení mnoha lidí, mezi nimiž nechyběl ani její první vyšetřující lékař dr. Wegener. *Hořké umučení našeho Pána Ježíše Krista* je společným dílem blahoslavené Anny Kateřiny a básníka Klementa Brentana, jenž v letech 1818-1824 plnil roli zapisovatele jejich soukromých zjevení. Jen z čistě apologetických důvodů vybrousil Brentano celé dílo stylisticky; dal mu tedy formu, ale obsah je výlučnou záležitostí stigmatizované mystičky. Ta zemřela 9. února 1824. Roku 1892 se započal proces její beatifikace a přes několikrát přerušení byl roku 2003 doveden do zdárného konce. Onoho roku byla prokázána pravost zázraku, který se na její přímmluvu stal, a celý proces tak mohl být slavnostně uzavřen. 3. října 2004 pak byla Anna Kateřina Emmerichová prohlášena papežem Janem Pavlem II. za blahoslavenou...

Rafal Sulikowski, *Žródło 40/2006*

Sluha Boží Franz Jägerstätter (1907-1943)

ZNAMENÍ ODPORU

9. srpen 1943. Ve vězení v Brandenburgu nad Havolou hodiny odbíjely šestnáctou hodinu. Ostří gilotiny bylo spuštěno. Svištivě dopadlo. Tělo odsouzence se zachvělo v křečích. Hlava spadla do koše. Právě popravený člověk se jmenoval Franz Jägerstätter. Byl to Rakušan. Bylo mu třicet sedm let. Měl ženu a dvě dcery.

Foto: Erna Pütz

Narodil se a žil v rakouském městečku St. Radegund, z jehož okolí pocházel i Adolf Hitler.

Franz byl člověkem zbožným a po svatbě se jeho víra prohloubila ještě víc. Začal chodit denně na mši svatou, stal se kostelníkem a navzdory bídě, která v jeho rodině panovala, neváhal podporovat lidi, kteří na tom byli ještě hůř.

Z celého St. Radegundu to byl pouze on, kdo hlasoval proti přičlenění Rakouska do Třetí říše.

V létě roku 1940 narukoval. Vojákem byl několik měsíců, avšak na frontu se nedostal. Po návratu do civilu usoudil, že katolická víra je – na základě učení Církve – neslučitelná s národním socialismem, že nemůže být současně katolíkem i národním socialistou. Bylo mu jasné, že válka rozpou-

taná nacistickými agresory je nespravedlivá. Věděl o kněžích zatčených gestapem, donesly se mu zvěsti o zabíjení nesvéprávných lidí.

V únoru r. 1943 obdržel nový povolávací rozkaz. 1. března se vydal do Ennsu. Tam vojenským pohlavárům do očí řekl, že z náboženských důvodů odmítá narukovat k mechanizovaným jednotkám, k nimž byl přidělen, a bojovat v Hitlerově armádě. Zároveň však vyjádřil přání vstoupit ke zdravotníkům – byl by to projev křesťanského milosrdenství, vysvětloval jim. Odvodová komise však jeho žádost odmítla, ale on zůstal – i přes přemlouvání příbuznými i kněžími – neoblomný. Mnohokrát rozmýšlel o opodstatněnosti svého rozhodnutí. „Může si katolík dovolit prohlásit, že válka,

kterou Němci započali, je válkou svatou a spravedlivou? Je možné říci, že odpovědnost za tuto válku nese toliko jeden jediný člověk?“ ptal se lineckého biskupa. Biskup i jiní kněží mu vysvětlovali, že obyčejní lidé nemohou být obviňováni z toho, co provádí jejich vláda, že on nese odpovědnost v první řadě za své nejbližší. Jägerstätter chápal, že kdyby kněží na Hitlera nasazovali,

Foto: Erna Pütz

byli by zatčeni, a to ho ještě více utvrdilo v přesvědčení, že bojovat v Hitlerově armádě je těžkým hříchem a že on takto jednat nesmí, přestože většina katolíků se nechala bez problémů naverbovat. Nechtěl se podílet na nespravedlivé válce rozpoutané šilencem. Nechtěl zabít nevinné. Určitě by smýšlel i postupoval jinak, kdyby měl bojovat za spravedlivou věc, kdyby měl bránit svou vlast či rodinu. Zprvu byl vězněn v Linci, v květnu pak byl převezen do berlínského Tegelu. Za mřížemi se dovídal o jiných lidech, kteří z náboženských důvodů odmítli vstoupit do armády, mimo jiné o rakouském duchovním Franzi Reinischovi. To ho velmi povzbudilo. Věděl, že „běh světových dějin nezmění“, ale že „bude znamením, že ne každý se nechá strhnout proudem“.

Během procesu, který se konal 6. července 1943, vynesl soudce Werner Lueven nad Franzem

Jägerstätterem nejvyšší trest. Ještě i poté měl mladý muž příležitost, aby si život zachránil. Stačilo, aby podepsal papír ležící na stole v jeho cele. Místo gilotiny by šel k trestní rotě. On však nepodepsal. Vězeňský kaplan páter Jochmann, který mu byl v posledních hodinách života nablízku, byl ve svém nitru jeho postojem hluboce zasažen. V den popravy prohlásil, že Jägerstätter byl jediným světcem, kterého ve svém životě potkal. Po vykonání rozsudku zjistil o. Jochmann od správce hřbitova, kde je uložena urna s Franzovým popelem, začal se o toto místo starat a po válce ji přenesl do St. Radegundu. Papež Benedikt XVI. přiznal ve speciálním dekretu Franzi Jägerstätterovi mučednickou smrt. Tento dokument otevírá cestu k tomu, aby byl mladý Rakušan postaven na oltář.

*Hagiografus,
Žrodlo 31/2007*

**BUĎ ROZHODNÝ A UDATNÝ,
NEMĚJ STRACH A NEDĚS SE,
NEBOŤ HOSPODIN, TVŮJ BŮH,
BUDE S TEBOU VŠUDE, KAM PŮJDEŠ.**

BIBLE, ST. ZÁKON

**KRISTUS PŘIJAL SMRT,
ABYCHOM SE NEBÁLI SMRTI ANI MY;
ZJEVIL NÁM SVOJE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ,
ABYCHOM I MY MOHLI VE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ DOUFAT.**

SV. ŘEHOŘ VELIKÝ

**PANE, TOTO JE RADOSTNÁ ZVĚST,
KTEROU JSI PŘINESL VŠEM LIDEM:
PO KAŽDÉM VELKÉM PÁTKU PŘIJDE VZKŘÍŠENÍ.**

ROMANO GUARDINI

Naše české národní povědomí je poznamenáno již zhruba po dvě staletí přesvědčením, že Katolická církev byla nepřitelem českého národa, spojencem nenáviděných Habsburků, kteří usilovali o naše poněmčení. Katolická církev nám údajně upálila Jana Husa, proto Češové ji odmítli a stali se vyznavači kališnické víry. Habsburkové ve spolupráci s mocným jezuitským řádem však našim předkům opět katolickou víru násilím vnutili, proto prý dobrý Čech nemůže být dobrým katolíkem. Tak hlásali a učili ve školách za první republiky liberálové a socialisté, po válce komunisté.

Faktem je, že vztahy mezi Katolickou církví a českým národem se vyvíjely složitěji než např. u Poláků. Zatímco tam znamenala katolická víra hlavní oporu národní existence v zápase proti protestantským Švédům v 17. stol. a po zániku polské státnosti r. 1795 proti protestantským Němcům a pravoslavným Rusům, u nás byl katolicismus spojen s panovnickým rodem Habsburků, který láskou k Čechům nikdy příliš nevynikal. Česká religiozita na rozdíl od polské byla více pluralitní, dá se hovořit o zastoupení většího počtu vyznání.

V tomto kaleidoskopu však zaujímá katolictví své důležité místo, které nelze ignorovat. V Katolické církvi byl český národ pokřtěn a jí vděčí za svou středověkou státnost, civilizaci a kulturu. Sv. Cyril a Metoděj, Václav, Vojtěch, Prokop, Anežka, Zdislava a Jan Nepomucký jsou nejen význačnými katolickými postavami, ale také důstojnými reprezentanty češství, kteří měli tuto vlast rádi a podle svých možností a svého postavení jí upřímně sloužili. Totéž platí i o nejvýznamnějším českém panovníkovi ve středověku Karlu IV. I Jan Hus je z velké části katolickou osobností,

i když jeho nauka v některých bodech odporuje katolické věrouce. On sám se cítil být až do konce života katolickým knězem.

Katolická církev byla v českém národě vždycky zastoupena. Nebylo tomu tak jako u Dánů, Švédů a Norů, kde katolicismus byl v 16. a 17. stol. zcela vyhlazen protestantskými panovníky. U nás i v husitském období 15. stol. existovala početná silná a dobře organizovaná česká katolická menšina, která si své pozice a svoji soudržnost udržela i v 16. stol., kdy se v Čechách a na Moravě šířil protestantismus. Katolíci byli tedy i v těchto dobách nedílnou součástí českého národa a nikdy jí nepřestali být, proto nelze v žádném případě hovořit o katolické víře jako o cizí, importované nauce.

Nedá se omluvit, že značná část českého protestantského obyvatelstva byla po bělohorské bitvě státním násilím přinucena přijmout katolické vyznání. Jenže v zájmu pravdy a spravedlnosti je třeba říct, že stejně tak je neomluvitelné, když předtím po r. 1419 husité rovněž nutili násilím české katolíky přijmout kališnickou víru.

Ti to ve velkém počtu odmítali, proto docházelo ze strany husitských vojsk k neuvěřitelným surovostem, kdy katolické ženy a děti byly shazovány na kopí, topeny v řekách, upalovány atd. To všechno popisuje husita Vavřinec z Březové ve své Husitské kronice. Protestant František Palacký odhaduje počet obětí husitského řádění na 200 tisíc. V tomto počtu jsou zahrnuti i příslušníci husitských sekt, vyvraždění od svých souvěrců, nicméně vysoké číslo několika desítek tisíc připadá na katolíky, kteří odmítli zradit svoji víru. Ti byli také součástí českého národa, mluvili česky a měli tuto vlast rádi. Nelze též pomínout, že v letech 1618-1620, kdy protestantská šlechta v Čechách, mezi níž měli silné zastoupení Němci, povstala proti habsburskému panovníkovi, započala násilná protestantizace dle zásady „cuius regio, eius religio“ (čí země, toho náboženství), dohodnuté r. 1555 na mírovém jednání v německém Augsburgu. Obětí tohoto pronásledování katolíků se stal mj. holešovský farář sv. Jan Sarkander. Jen porážka protestantských stavů na Bílé hoře 8. listopadu 1620 zabránila totální protestantizaci země podle vzoru skandinávských států a některých německých knížectví.

Dovedeme si cenit přínosu českoobratrské a evangelické kultury pro český národ. I když náš postoj k Janu Blahoslavovi a Janu A. Komenskému je kritický, nepopíráme jejich velké zásluhy o českou literaturu a české myšlení. Stejně tak ale právem žádáme, aby byl podobně hodnocen i přínos katolíků. Díla Bohuslava Balbína, Tomáše Pešiny, Václava Šteyera, Bedřicha Bridela aj. jsou plodem hluboké katolické víry právě tak jako vroucího českého vlastenectví. Český jazyk a českou kulturu v dobách tereziánské a josefínské germanizace zachraňovali a křísili především prostí, dnes často neznámí katolictví kněží na venkově i ve městech. Paměti sedláka Františka Vaváka z konce 18. stol. jsou krásným dokumentem, jak lze spojit české vlastenectví s katolickou vírou.

Umělé vytváření averze vůči katolicismu bylo importem ze zahraničí. Pronikaly k nám vlivy francouzského a německého osvícenství, mnozí mladí lidé se nadchli Velkou francouzskou revolucí, aniž brali v úvahu její teror a krvavé besti-

ality. Postupně v průběhu 19. stol. byla liberální agitací ničena víra lidu, intelektuálové poplatní německé a francouzské kultuře stavěli katolicismus do protikladu k národní myšlence. Český katolicismus se ale nestal popelkou. Na Moravě zásluhou starobrněnského augustiniánského opata Cyrila F. Nappa, profesora brněnského semináře Františka Sušila a prostého venkovského nadšence Šebestiána Kubínka se úspěšně rozvíjí katolické vlastenectví postavené na úctě sv. Cyrila a Metoděje. V Čechách vystupují bojovně katolicky a zároveň vlastenecky českobudějovický biskup Jan V. Jirsík a královéhradecký biskup Eduard Brynych. Vlastenecký kněz Karel Vinařický zakládá Časopis katolického duchovenstva, který šíří ideál českého patriotismu spjatého s katolickou vírou, jiný vlastenecký duchovní Tomáš Škrdlé uvádí do života revue Vlast, nejbojovnější katolické periodikum doby před první světovou válkou, vyznačující se zároveň srdnatým českým vlastenectvím.

Český katolicismus zdaleka nebyl „odepsán“, spíše se dá říct, že v období před první světovou válkou i po ní se česká veřejnost dělila na dva proti sobě stojící tábory: antikatolický a katolický. Odpůrci Církve se vyznačovali velkou agresivitou, která se projevila po vzniku samostatné Československé republiky vandalismem vůči mariánským a svatojanským sochám, 3. listopadu 1918 byl zfanatizovaným davem stržen mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze. V prvních letech samostatné republiky bylo vyloupeno zhruba 500 svatostánků, zničeny tisíce soch a spáleny stovky křížů, visících předtím ve školách. Lze říci, že toto bylo projevem češství té doby. Jenže projevem češství byla také obrana těchto vzácných svědecktví víry předků, protesty biskupů a katolických politiků. Na některých místech tekla i krev, když čeští katolíci bránili své kostely před vandaly nebo před stoupenci nově vzniklé československé církve, kteří se jich chtěli zmocnit. Český národ i po r. 1918 zůstal většinou katolickým, pouze čtvrtina odpadla buď k československé církvi nebo k ateismu. Český katolicismus té doby se může pochlubit vzácnými osobnostmi pražského arcibiskupa Františka Kordače a olomouckého arcibiskupa Antonína C. Stojana. Česká katolická literatu-

ra za první republiky představuje důležitou součást národního kulturního dědictví. Jaroslav Durych, Jan Zahradníček, Jan Čep, Karel Schulz aj. patří mezi české spisovatele a básníky právě tak jako Karel Čapek, Jaroslav Seifert, Vladislav Vančura aj.

Své sepětí s národem prokázali katolíci především za nacistické okupace a bolševické tyranie. Zhruba 500 katolických kněží

české národnosti prošlo nacistickými koncentráky a vězeními, přes 60 jich přineslo obětí života, mezi nimi i lidický farář Josef Štemberka. Obec Ležáky, vyvražděná hitlerovci, byla katolickou obcí, kde téměř všichni chodili v neděli do kostela. Svě obětí podstoupili pro národ i pro Církev katoličtí laikové, zejména z tělovýchovné organizace Orel. V koncentračním táboře Dachau byl esesmany ubit katolický žurnalista Alfréd Fuchs, konvertita ze židovství. Za komunismu prošly věznicemi a koncentračními tábory tisíce kněží a řeholníků, většina biskupů v čele s pražským arcibiskupem a později kardinálem Josefem Beranem byla internována mimo své diecéze. Řeholní řády a kongregace zlikvidovaly oddíly StB v noci ze 13. na 14. dubna 1950. Číhoštský farář Josef Toufar byl sadisticky umlácen při výslechu estébákem Ladislavem Máchou, který z něj chtěl dostat „přiznání“, že prý manipuloval s křížem, jenž se pohnul na oltáři při jeho kázání. Tři kněží na Českomoravské vrchovině Jan Bula, Václav Drbola a František Pařil byli r. 1951-2 spolu s dalšími 8 laiky popraveni pro domnělou „spoluúčasť“ na atentátu proti třem funkcionářům tehdejšího Místního národního výboru v Babicích. Všechno

Foto: Thinkart, dreamstime.com

bylo vykonstruované. Více než 100 lidí, převážně praktikujících katolíků, se octlo v souvislosti s tzv. babickou aférou na dlouhá léta ve vězení, mezi nimi 3 kněží, samozřejmě všichni zcela nevinní. Vězeními a koncentráky prošla i většina katolické inteligence, mj. básníci Jan Zahradníček, Václav Renč, Zdeněk Rotrekl, historik Zdeněk Kalista, profesorka Růžena Vacková aj. Důležitý je také podíl českých katolíků, především pražského arcibiskupa kardinála Františka Tomáška, na rozpadu komunismu r. 1989.

Být dobrým Čechem a současně dobrým katolíkem se tedy nejen nevylučuje, ale naopak jedno předpokládá druhé. Srovnáme-li kulturní a civilizační přínos Katolické církve pro český národ s kulturním a civilizačním přínosem jiných světónázorových směrů, zejména potom protikřesťanských ideologií, tak je zcela jasné, že katolíci mají mnohem lepší a pádnější důvody pokládat se za české vlastence než různí liberálové, volnomyšlenkáři, socialisté či komunisté. Katolická víra je nedílnou a důležitou součástí pravého českého vlastenectví. Modleme se a snažme se, aby jí i nadále zůstala.

Radomír Malý

Křesťané jsou odepsáni...

„Každý student, který v projevu k ukončení školního roku řekne slovo **Ježíš**, bude okamžitě zatčen a stráví 6 měsíců ve vězení,“ prohlásil soudce Samuel B. Kent. To není žert, ani zpráva z komunistické země, ale rozsudek v procesu z r. 1995 v americkém státu Texas. Aby se tak nestalo, tentýž soudce přikazuje, aby na oslavách k ukončení školního roku byl přítomen místní šerif s povinností ihned zakročit. Je snad soudce Kent psychicky nemocný? Nikoliv, soudcové v USA stále častěji vynášejí takové rozsudky.

Přesvědčí nás kniha Davida Limbaugha: „*Pronásledování. O tom, jak liberálové vedou válku s křesťanstvím.*“ Jím uváděné případy jsou jak vystřížené z toho, co jsme zažili za komunistické éry. Ron Brown byl asistentem fotbalového trenéra univerzitního mužstva ve Stanfordu. R. 2002 se ucházel o místo hlavního školitele. Byl pozván na vstupní pohovor. Ptali se na jeho názory, on řekl, že je věřícím křesťanem. Když byl dotazován na homosexualitu, prohlásil, že homosexuální soužití je hříchem. Ihned ho „vypoklonkovali“ s tím, že „jeho křesťanské názory nejsou v souladu s postojem učiliště“. Tak mu to oficiálně sdělili. Ron Brown o tom řekl médiím: „Kdyby mne diskriminovali za barvu pleti, nesdělili by mi to otevřeně. Když mne ale odmítají z důvodů náboženských, netají se s tím.“

Brown není výjimkou. Limbaugh udává velké množství blokováni kariéry lidem, kteří se přiznají ke křesťanskému přesvědčení. Píše, že dnes v Americe panuje tolerance téměř ke všem: ke gayům, lesbičkám a dokonce k vyznavačům šamanismu. Jedinou výjimkou jsou ti, kteří se otevřeně přiznají ke svým křesťanským zásadám, hlavně ve věci 6. a 9. přikázání. V mnoha školách učitelé např. trestají děti, když se modlí před jídlem. Tato „politická korektnost“ pronikla i do mateřských školek. Malá Kayla Broadusová ze Saratoga Springs v době přesnídávky usedla za stůl, vzala za ruce své dvě kamarádky a hlasitě řekla: „Bůh je velký a dobrý, děkuji Ti, Bože, za jídlo.“ Učitelka ihned Kaylu okřikla a právník školy napsal list rodičům s pohružkou žaloby. Před čtyřmi lety soud v Západní Virginii nejenom rozhodl, že modlitba, kterou proměls veřejně jeden žák St. Albans High School na ukončení školního roku, byla neoprávněná, ale dokonce nařídil vyplatit žalobci, 18letému ateistovi, odškodné 23 tisíc dolarů, neboť „jeho přesvědčení bylo modlitbou uraženo“. V jedné škole ve státě Massachusetts učitel rozdal dětem exempláře knížky s popisem žen-

ské masturbace, zoofilie chlapce a psa, homosexuální a pedofilní soulože. Měly k tomu napsat komentář. Jedna z matek ale zaprotestovala. Ředitel školy jí však řekl, že je „nevzdělaný primitiv“ a pohrozil represáliemi, jestliže bude dělat obstrukce.

Ani univerzita už nehledá nestranně pravdu, což je jejím posláním, nýbrž stále více slouží protikřesťanské ideologii. Uvedl to emeritní profesor správy a organizace z alabamské univerzity Joseph McRae Mellichamp. Dle jeho údajů dnes 90 procent amerických vysokoškolských profesorů jsou nevěřící liberálové, na špičkových univerzitách typu Yale nebo Harvard dokonce 99 procent. Věřící křesťané, pokud chtějí získat místo univerzitního pedagoga, musí své přesvědčení skrývat. Totéž platí i o studentech. Přitom ale 70 procent Američanů věří v Boha a hlásí se ke křesťanství. Podle Mellichampa již na amerických vysokých školách neexistuje hledání objektivní pravdy, nýbrž v duchu soudobého postmodernismu a „politické korektnosti“ se hlásají pouze „názory“ – a to jakékoliv bez ohledu na pravdu, neboť přý je „netolerantní“ a proto „politicky nekorektní“.

Všechny represe v USA vůči křesťanům vycházejí z filozofie „politické korektnosti“. Za ni je označována „tolerance“ a „ohled na přesvědčení druhých“. Proto nesmí nikdo vyjádřit svůj negativní názor na homosexualitu a potraty, protože tím „urazí přesvědčení druhých“, je „netolerantní“. Rovněž tak nesmí na veřejnosti mluvit o Kristu a modlit se, neboť tím „urazí přesvědčení ateistů a nekřesťanů“. Oni ovšem mohou naprosto bez potíhu prohlašovat věřící křesťany za „primitivní“ a „fundamentalistické nesnášenlivce“. Inu, začíná nová éra pronásledování, tentokrát nikoli bolševiky nebo mohamedány, ale tzv. demokraty a obránci lidských práv.

R. Malý, Informace byly převzaty z polského časopisu *Gość Niedzielny*

HODNOTY EVANGELIA UPROSTŘED PROMĚN SVĚTA (7 - DOKONČENÍ)

Emeritní biskup Prof. Stanislaw Wojciech Wielgus, bývalý ordinář Plocké diecéze v Polsku a bývalý rektor Katolické univerzity lublinské (KUL) (1989-1998), se v nadcházející přednášce obrací především ke kněžím jako k těm, kdo v každé době mají hlásat i žít křesťanské hodnoty. Dnešní doba, vyznačující se myšlenkovým a morálním relativismem a chaosem, je nám výzvou k hlubšímu uspořádání názorů a přístupů k aktuálním problémům a záležitostem rychle se měnícího světa.

Výchova kněží

Teologie, kterou pěstujeme a již učíme bohoslovce v seminářích, musí být hluboce zakořeněna ve zjevení, v tradici církve, v nezkažené realisticke filozofii a v reálné skutečnosti, v níž právě teď žijeme. Musí být citlivá na znamení doby. Nesmí se uzavírat sama v sobě, ale musí obsáhnout lidský život v celém jeho kontextu s celou jeho tvořivostí projevující se ve vědě, architektuře, hudbě, literatuře, médiích, psychologii a v dalších oblastech. Musí též vstupovat do společenského, politického i ekonomického života našich věřících. Musíme ji prezentovat srozumitelným jazykem jak pro člověka učeného, tak prostého, a hlavně musí být prostoupena hlubokou vírou, protože jinak se stává rouhavou imitací.

Německý teolog Wilhelm Klein říká, že na otázku, kdo je největším teologem, je třeba spolu se svatým Augustinem odpovědět, že to je ďábel, jelikož on o Bohu ví nejvíce. Nestačí sebepronikavější analýza či syntéza Bohem zjevených skutečností, nutně je zapotřebí hluboké víry, která by spojovala rozum s mystickým prožitkem, racionální s emocionálním, přirozenost s kulturou, teorii s praxí.

Rozdíl mezi teologií a ostatními vědami nepočívá jen v tom, že se teologie při hloubání o světě a člověku dotazuje v první řadě na jejich Stvořitele a že předmětem jejího zájmu je Bůh, ale i v tom, že pokud chce být pravdivá, musí se odrazet v životě toho, kdo se jí zabývá a ji přednáší. Křesťanská pravda není pouhou ideou nebo teorií, je především Kristovým obrazem zrcadlícím se v životě toho, kdo tuto pravdu vyznává a hlásá

ostatním. Teologie má být v první řadě cestou a až pak vědní disciplínou. Jak pravil Tertulián, Kristus není záležitostí nějaké učenosti, kultury, zvyklostí, mravů či folklóru, Kristus je Cesta, Pravda a Život, a to pro každého křesťana, hlavně kněze, obzvláště pak profesora kněžského semináře. Svatý osobní život kněze vedený v duchu evangelního radikalismu má být úhelným kamenem jeho teologie, která se pro něho stává úkolem na celý život až do pozeňnané smrti.

Existují různé podoby kněžské služby, ale všechny mají jedno společné – službu Bohu a jeho církvi. Té církvi, která je svým založením misijní, jejíž poslání tkví v cestě k lidem, která putuje dějinami s Božím lidem do Kristem slíbeného nebeského království. Tato pouť trvá nepřetržitě ve světě přetotně se měnícím.

Proto se musí církve řídit často opakovaným heslem: „Ecclesia semper reformanda“ – „Církev se musí neustále reformovat“. Nemá však reformovat své pravdy víry nebo morální zásady, nýbrž své metody přivádění lidí k Bohu. Tito lidé, kteří se každodenně setkávají s nespravedlností, lží, zločinností, ubíjející nezaměstnaností, nenávisť, chaosem a s rozličnými podobami zla, tito lidé bytostně touží po Božím království, jak o ně opakovaně prosí v modlitbě Páně.

Každý Kristův kněz má povinnost ochraňovat a vést tento bloudící a trpící lid od falešných ideologií a jejich kultů nedávajících žádnou naději i od konzumního, pouze horizontálního pohledu na svět, k ničím neotřesitelné Boží naději na opravdové a nepomíjející štěstí, po němž lidské srdce tolik touží.

Ústředním bodem evangelizace by měla být zvěst o blížícím se nastolení nebeského království, jehož předzvěstí bylo Kristovo zmrtvýchvstání. Dnešní kněží by měli být proroci, kteří povedou lidi k tomu, aby obrátili svá srdce, budou je vybízet, aby se opětovně zamýšleli nad svým životem. Eschatologie, tj. nauka o posledních věcech člověka, již spolu s vertikálním viděním skutečnosti neodtržené od nadpřirozena hlásají, má pronikat všechny kněžovy myšlenky, slova i skutky.

Duchovní se nesmějí uzavírat na svých farách, v sakristiích či kostelech, v zátiší svých pracoven, v kruhu svých nejbližších přátel, ve svých oblíbených knihovnách nebo ve světě hudby, ale musejí se podílet na přeměně světa, jít k lidem a všude tam, kde to je jen trochu možné, jim přinášet radostnou zvěst a věst je ke změně mravních, společenských, kulturních, ekonomických i politických zásad života národa, které budou odpovídat zákonu Božímu. Kněží nesmějí odmítat vést dialog s lidmi dobré vůle a spolupracovat se světskými osobami.

Velkou váhu mají klást na zřízení katolických hnutí, organizací a spolků. Každá idea potřebuje lidi, kteří ji budou ve světě rozšiřovat. Lidé pak potřebují struktury a organizace, které budou ideám, jež oni hlásají, garantovat jejich přežití. Kněží jsou povinni se o tato sdružení starat, být s jejich členy v co nejčastějším kontaktu a učit je kontemplativní modlitbě, číst s nimi Písmo a spolu s nimi pomáhat chudým a potřebným. Měli by pro věřící pořádat rekolekce, učit je základům katolické víry a vštěpovat jim zájem o misie, ustavičně se přičiňovat o to, aby se setkávali s Kristem při mši svaté a ve svátostech. A právě zde se rodí víra, jež má moc změnit svět, z osobního setkání se s Bohem, nikoliv ze vzdálených a mlhavých zpráv o něm.

Novodobý kněz musí být vnímavý k problémům, s nimiž se potýkají věřící, neboť ti od něj očekávají duchovní podporu, správné nasměrování nebo radu. Týká se to ve velké míře otázek existenčních, jako jsou nezaměstnanost, rodinná krize, zlovykly či vášně, rozpad mnoha manželství, problémy s výchovou dětí, ale rovněž těch obecněj-

ších – společenských, politických, teologických, pedagogických, filozofických a jiných.

Náležité vyplnění takto chápaného kněžského poslání je jedinou správnou odpovědí na šířící se liberalismus, sekularismus, postmodernismus, neomarxismus a jim podobným ideologiím, jež podkopávají křesťanství v dnešním světě. Aby toto jeho poslání mohlo být zrealizováno, musí mít novodobý kněz kvalitní vzdělání, musí být kompetentní v záležitostech, jejichž řešení se ujímá, ale nejvíc ze všeho musí být věrný v následování Krista, v jeho pokoře, chudobě, čistotě a v jeho lásce k bližnímu.

Semináře mají za úkol takovéto pastýře vychovávat. Úkol to je nesmírně těžký, to víme všichni, co s kandidáty kněžství pracujeme, s těmito dětmi dnešní doby – která sebou nese přebrovská pokušení, ať už morální nebo duchovní. Pouze naše trpělivé úsilí spojené s ryzím a důvěryhodným postojem osoby kněze a s opravdovou modlitbou nám může pomoci, že je řádně připravíme a vychováme z nich obětavé, pokorné a dobré pastýře milující Boha i církev.

Nepřestávejme se proto za naše bohoslovce modlit, obětujme za ně a za jejich povolání naše trápení, nemoci, neúspěchy, všechny naše kříže, jež jsme nuceni nést. Postěme se, a rovněž tak rozdávajme almužny na tento úmysl, poněvadž to je nejlepší zbraň proti ďáblu, který okolo kněží i bohoslovců krouží – jak to říká svatý Petr – jako lev hledající, koho by pohltit navěky. A sami též nepodleháme jeho úkladům.

Neztrácejme naději. Silní Kristem pevně věřme, že křesťanství se ve světě opět obnoví; věřme, že ve skutečnosti prožívá své jaro a že mu v žádném případě nehrozí zmar. Pamatujme, že Bůh potřebuje náš rozum, charakter, naši autoritu, naše ruce a srdce, aby s naší pomocí mohl přinést evangelium k těm, kteří na ně čekají, i když si to třeba sami ještě neuvědomují. Vydejme ze sebe vše, zcela se obětujme Kristu a neponechávajme si pro sebe žádný kousíček vlastního života. Ježíš odměňuje stonásobně každou obět, každé dobré slovo, každou ušlechtilou myšlenku a nikdy nás neopustí. ■

Betlém nenarozeným

Rozjímání nad tajemstvím života, nad velkým darem, kterým je každá lidská bytost, nás přivádí k vděčnému zastavení se ve svém nitru. K uvědomění si lásky Toho, jenž nám život daroval. Bůh, který v tajemném okamžiku početí daruje život – jedinečný a neopakovatelný, nám tak sděluje, jak moc On sám touží, abychom tento Jeho dar opatrovali a pomáhali mu růst a zrát. S vědomím těchto souvislostí se pak rozplývá pochybnost, zda přijmout či nepřijmout počaté dítě i přesto, že jsme je nečekali a že nás zaskočilo tím, že tu najednou je, nebo snad že je jiné, než jsme si představovali.

Rádi bychom Vám, milí čtenáři Immaculaty, představili Nadační fond *Betlém nenarozeným* a jím založenou Obecně prospěšnou společnost *Dlaň života*, jejichž cílem je šířit úctu k životu od početí po přirozenou smrt. Obě organizace spojuje snaha pomoci ženám, které se během svého čekání na dítěto dostaly do složité životní situace a často uvažují o potratu. Těmto ženám je nabízena pomoc prostřednictvím poradny s názvem *Cesta těhotenství*. Poradna byla otevřena v roce 2003 v Ostravě a nabídka jejich služeb je směřována nejen na poradenství v oblastech těhotenství, porodu, přirozeného plánování rodičovství, péče o dítě a také interrupce a postabortivního syndromu, ale je zde možnost poskytnutí materiální výpomoci pro dítě nebo odborné vedení přípravy k porodu či zprostředkování asistentky k porodu tzv. „duly“. Poradna se snaží tedy nabízet všem bezplatnou, nezávislou, diskrétní a nestrannou pomoc, aby skrze ni ženy mohly pocítit psychickou podporu, že nejsou se svým problémem samy. Tato služba chce pohlédnout na osobní trápení člověka z širšího úhlu, s úctou k lidem a k životu ve všech jeho podobách.

Příběhy žen, se kterými se pracovníci poradny setkávají, jsou samozřejmě pokaždé jiné a jinak náročné. Tak jako před časem navštívila poradnu mladá, asi 17-ti letá dívka, které těhotenský test potvrdil její tušení. Byla těhotná. Potřebovala najít někoho, kdo jí vyslechne, neodsoudí a pomůže jí najít řešení, zorientovat se v nečekané situaci. Svůj život si plánovala jinak, vždyť byla ještě studentkou. Navíc prostředí, ve kterém žila, jí nebylo schopno zázemí poskytnout. Přesto ona dívka nechtěla volit potrat jako vyřešení své situace. Poradnu navštívila několikrát a nakonec se rozhodla pro pobyt v jednom azylovém domě, který jí byl zprostředkován a ve kterém bude moci nějaký čas zůstat. Je to vždy velké povzbuzení jako v tomto případě, když do poradny přijdou těhotné ženy již pevně rozhodnuty, že své dítě chtějí a mají úmysl udělat vše pro to, aby se mohlo narodit.

V současné době také rekonstruuje v Pardubickém kraji dům pro těhotné ženy v tísní, který by již v brzké době měl začít sloužit těm maminkám, které to budou naléhavě potřebovat. Bude jim poskytovat zázemí v případech, že je ohrožen život jejich dítěta ať už nepochopením ze strany partnera a rodiny, či nepříznivou sociální nebo finanční situací. Ženy zde budou moci strávit celé své těhotenství a dobu několika měsíců po narození dítěte. Bude jim nabídnuta podpora, aby se mohly znovu postupně začlenit do normálního běhu života.

Rádi bychom také poděkovali a vyjádřili svou vděčnost těm, kteří v tomto díle již pomáhají, a také všem lidem, kterých

se tento způsob pomoci natolik dotýká, že by chtěli a mohli nabídnout kousek svého srdce – buď formou příspěvku nebo jinou pomocí – a tak pomohli dětem, které by se zřejmě neměly šanci narodit. Děkujeme za Vaši pomoc.

Slavomíra Lorencová

Kontakt:

Poradna Cesta těhotenství
Českokobratrská 13, 702 00 Moravská Ostrava
Tel: 605 32 92 32; www.nfbetlem.cz
e-mail: poradna.dlanzivotu@nfbetlem.cz
číslo účtu: 2446229001/2400, VS 109 444

DOMÁČÍ POVINNOSTI

Hovoříme-li o povinnostech, které děti, doma mají, napadá nás nejčastěji ustavičné vynášení smetí, jež dětem obvykle připadne. Tehdy si klademe otázku, jakým vhodným způsobem je k pomoci v domácnosti přimět. Zpravidla se nám to nedaří a my si pak zoufáme.

Jenže co když je problém někde jinde? Mám za to, že výchova je proces, který probíhá od narození dítěte až po jeho osamostatnění. Probíhá hodinu po hodině, den po dni, měsíc po měsíci; děti vychováváme dvacet čtyři hodin denně. Především tím, jak a o čem s nimi mluvíme, že jim dáváme úkoly, jež jsou jim šité na míru, a v neposlední řadě i svým vlastním chováním. Podíl na domácích pracích je v skutku účastí na životě rodiny a velikou šancí učít se samostatnosti a spolupráci již od nejranějšího dětství. Samostatností zde míním schopnost obratně se vypořádat s každodenními činnostmi, jako jsou např. oblékání, mytí, praní, žehlení, vaření, nakupování, uklízení či udržování pořádku. Spolupráce – to je schopnost zvládat rozličné činnosti spolu s ostatními či k jejich prospěchu, ale i projev dobré vůle a vlastní iniciativy.

U malých dětí můžeme pozorovat samozřejmě mou ochotu pomáhat rodičům a připojit se k nim při všech jejich aktivitách. Dodnes si vzpomínám, že jako malá jsem usilovně prosila svou babičku, aby mi vyčlenila záhonek s mrkví a petrželí, abych jej sama mohla plít. Byla jsem za něj osobně odpovědná. S největší pečlivostí jsem se o něj starala a byla jsem hrdá, když jsem slyšela, že mrkev pěkně roste, protože já ji svědomitě pleji a protrhávám. A je zajímavé, že práce na zahradě mě doteď velice baví. Malé dítě si může poskládat své oblečení, uložit své hračky na místo, umýt lžičku, talířek či hrníček, pomoci při hnětení těsta, na-

chystat na stůl příbory a ubrousky atd. I když děti nejsou nyní v tom, v čem nám pomáhají, zrovna nejzručnější, stálým opakováním té zručnosti nabudou a v brzké době budou našimi cennými pomocníky. Budou mít zároveň i faktický podíl na životě rodiny.

Když moje děti chodily na základní školu, založily firmu „Báječné zákusky“, která dvakrát třikrát týdně dodávala na náš stůl svačinu: nejdříve ovocné želé, ovocný dortík s piškotem, aby po tajných piklech s babičkou přešly k narozeninovým dortům a důvtipným velikonočním koláčům. Nemůžu nepřiznat, že ne vždy jsem to snášela klidně, když se moje děti chystaly k pečení, ale časem jsem se naučila odejít z kuchyně a pak jim trochu pomoci s úklidem.

Tím, že děti zapojíme do chodu naší domácnosti, je připravíme na dobu jejich samostatnosti, ►

► poskytneme jim prostor, v němž si mohou procvičovat zodpovědnost, soustředěnost, systematickosti. Budeme-li se starat o to, aby rutinní úkony doprovázela dobrá nálada a příjemná atmosféra, může se stát, že si naše děti vaření, uklízení či žehlení oblíbí. Všední povinnosti dne pak může-

me bez obav rozdělit mezi všechny členy rodiny. Naše dcery i naši synové vyjdou z domova vybaveni schopností poradit si s každodenností. Od nás se vyžaduje pouze vědomí, že toto dělení musí být spravedlivé.

Jolanta Basistowa, Zdrolo 30/2007

Rozhovor s P. Mgr. Pavlem Zahradníčkem, Th.D. (†1) šéfredaktorem nového časopisu Milujte se!

Časopis *Milujte se!*

Otče Pavle, jak vznikl nápad vydávat časopis *Milujte se!*?

Ta myšlenka má delší historii... Od roku 1996 působím ve farním týmu (FATYMu) a to nejprve ve Vranově nad Dyjí a později ve Znojme-Příměticích. S ostatními členy FATYMu se snažím hledat nové, někdy i dost netradiční cesty k šíření a upevnování víry a to nejen v oblasti, kterou máme s FATYMem na Znojemsku na starosti. Tiskovému apoštolátu se věnujeme už téměř 10 roků. K časopisu *Milujte se!* jsme se dostali nečekaně a řekl bych i neplánovaně. Nápad vydávat tento časopis pro novou evangelizaci, se kterým přišel otec Tomáš Vyhnálek z kongregace Misionářů oblátu P. Marie Neposkvrněné, však zapadá do toho, o co FATYM usiluje. Snažíme se totiž věnovat tomu, co se nám zdá dobré a důležité, ale čemu se dle našeho názoru v naší zemi v současnosti nevěnuje patřičná pozornost. Dovolím si tvrdit, že snad kromě Immaculaty a pár dalších tiskovin, chybí katolický časopis, který by byl vhodný pro širokou veřejnost. Mám na mysli časopis, který by upevňoval čtenáře v postojích víry, srozumitelně povzbuzoval k životu s církví a prohluboval zájem o život podle poznané pravdy.

Jak to tedy vše začalo?

V srpnu v roce 2005 při měsíční pouti v Hlubokých Mašůvkách vstoupilo prvních 15 mladých do iniciativy Čistá láska. Slíbili, že se budou snažit žít s čistým srdcem a že sex nechají až do manželství. Začali se k nim přidávat i další. Tito mladí si sami začali vydávat zpravodaj, ve kterém otiskovali svá

svědectví a rady jak obhájit své rozhodnutí žít čistě. Když P. Tomáš Vyhnálek, OMI viděl tyto jejich zpravodaje, které se mu dost líbily, nabídl, že domluví možnost vydávat mezinárodní časopis *Milujte se!*, který je zaměřen právě tímto směrem, také v češtině. Vše pak dostalo rychlejší spád. Otec Tomáš připravil k vydání první dvě čísla, a když musel odejít na postgraduální studium do Říma, předal službu šéfredaktora mně. Měl by mi v tom být nápomocen i otec Marek Dunda z FATYMu Vranov nad Dyjí, který bude koordinovat činnost redakce.

Budete tedy vydávat překlad mezinárodně šířeného časopisu?

Už z podtitulu časopisu, který jsme zvolili „pro novou evangelizaci“ je zřejmé, že časopis chceme pojmout šířeji, než jak je tomu v mezinárod-

ně vydávané verzi. Ta se totiž kompletně chystá v Polsku a odtud se pak šíří do jednotlivých zemí: Ruska, Rumunska, Slovenska, anglicky mluvících zemí atd. Naším záměrem není převzít všechno a vydávat zde „polský“ časopis, ale jsme vděční, že můžeme přebírat kvalitní materiál, který doplníme vždy články z našeho prostředí. Tím se časopis *Milujte se!* nestane čtivem jen pro úzkou skupinku lidí zaměřených na problematiku čisté lásky nebo fanoušků polské zbožnosti, ale může být použit k univerzálnímu šíření.

Jak často bude časopis vycházet?

Pokud se zadaří – dá-li Bůh, rádi bychom jej vydávali čtyřikrát za rok.

Co tento časopis stojí?

Tak jako u jiných tiskovin z našeho tiskového apoštolátu Panny Marie Neposkvrněné -Matky Naděje (A.M.I.M.S.) není naším záměrem nic jiného než evangelizace. Naše brožurky šíříme jen za výrobní cenu a často je i rozdáváme zadarmo těm, kteří by si je sami sice nekoupili, ale pokud se k nim dostanou, rádi si je přečtou a povzbudí to jejich víru. Časopis *Milujte se!* rozesíláme všem, kdo si jej objednájí, zadarmo, ale zároveň je i prosíme, aby přispěli na výrobní náklady částkou 20 korun. Dá-li Pán, bude časopis financován z řad dobrodinců a i nadále šířen mezi zájemce zcela zadarmo. Už nyní máme řadu ohlasů od těch, kterým se náš časopis líbí, že jej rádi podpoří a to i větší částkou než oněmi 20 korunami.

Co bude náplní obsahu tohoto časopisu?

Rádi bychom vždy několik stránek v závěru každého čísla věnovali tématice vztahů a to v duchu povzbuzení k čisté lásce. Tato tematika může být užitečná jak pro mladé, tak i pro jejich rodiče a vychovatele, aby měli materiál, který jim pomůže vést ke správnému rozhodování.

Rádi bychom též našim čtenářům představovali kladné vzory světců a těch, kdo žili s Církví. V neposlední řadě chceme srozumitelně osvětlovat i jednotlivá věroučná témata a pomoci tak k formování zdravého katolického názoru a přiměřeného křesťanského sebevědomí. Uvažujeme i o možnosti zařadit pohled do dějin církve v naší

zemi, vždyt zde je mnohé třeba uvádět v pravdivém světle.

Co ve vašem časopise nebude?

Nakolik to půjde, chceme zveřejňovat články jednoznačné (ano, ano – ne, ne), ale zároveň se budeme vyhýbat popichování a štvání proti někomu v Církvi nebo i mimo ni. Neradi bychom hlásali něco jiného, než co stojí pevně na základech učení katolické církve. Zřejmě tam nebudou ani vtipy – i když někteří by je jistě ocenili. Náš časopis nemá za cíl být plný aktualit o tom, co bude – spíše se budeme snažit, aby byl svým obsahem aktuální i pro ty, kdo se k němu dostanou i třeba po několika letech.

Jak je možno váš časopis podpořit?

Budeme vděční za podporu modlitbou. Příspěvky, které by mohly být nabídnuty k otištění, je možno zasílat na marek@fatym.com – o případném otištění rozhoduje redakční rada. Samozřejmě budeme rádi i za finanční podporu a to na účet: 1683820001/2400, specifický symbol 7777.

Velmi by prospělo, kdyby se našli ti, kdo by náš časopis nabídli ve svých farnostech a svých společenstvích tak, aby se mohl dostat ke všem.

Nezdá se vám název *Milujte se!* kontroverzní?

Přiznám se, že mě v tomto směru přesvědčil až argument otce Tomáše Vyhnálka, který v tomto biblickém citátu (Jan 13,34 – „Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem. Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy.“) vidí nejen univerzální radu pro řešení života, ale navíc připomíná že se takto můžeme pokusit tomuto „vytulenovanému“ krásnému pojmu vrátit jeho původní obsah a krásu.

Neuškodí další časopis s křesťanskou tematikou v naší malé zemi ostatním křesťanským periodikům, které se jen stěží drží nad vodou?

Toho bych se nebal. Vždyt povzbuzení k dobrému a kvalitní četby není nikdy dost. Nechceme zde někomu konkurovat, jen zaplňujeme (podle našeho názoru) prázdný prostor, který přímo volá...

Zmínil jste, že na začátku bylo oněch pár mladých, kteří vstoupili do čisté lásky. Jak to nyní s čistou láskou vypadá?

Iniciativa Čistá láska spojila síly s hnutím Slib čistoty a nyní už mají přes 400 členů po celé naší zemi. Mají i společný název Společenství čistých srdcí. Těší nás, že mladí lidé se hlásí k této tradiční křesťanské hodnotě – čistotě – cnosti, která je dnes často neprávem opomíjena a pošlapávána. Hlas těchto mladých může mít pro budoucnost velký dopad na smýšlení naší společnosti. Rád bych pozval i ostatní mladé, aby takto žili. Vždyť nejde o něco mimořádného, ale o požadavek evangelia!

Zmínil jste, že se FATYM věnuje i dalším důležitým, ale opomíjeným aktivitám. Mohl byste je alespoň stručně vyjmenovat?

Za zmínku stojí například naše internetová televize www.TV-MIS.cz (nabízí stovky titulů na vyžádání, takže si je člověk může shlédnout, kdy chce, doporučit druhým...) nebo adoptovaná far-nost v litoměřické diecézi Jeníkov či pořádání pěších poutí (takových exercií na cestě), lidové misie, zmíněný tiskový apoštolát A.M.I.M.S., tiskový apoštolát na Ukrajině, tv-mis.com (jako služba pro země východní Evropy) a další. Více se o FATYMu můžete dovědět na www.fatym.com.

A proč to vše vůbec děláte – vždyť si tím jistě přiděláváte práce a starosti...

Svatý Pavel, můj křesťní patron, píše v 2. listě Korintánům: Kdo rozsévá skoupě, skoupě bude i sklízet... (2Kor 9,6). Nakolik to jde, chceme Pánu Bohu nabídnout ke službě své dary, které máme od něj propůjčeny. Bez mnoha ochotných, obětavých a nezištných spolupracovníků bychom nemohli dělat ani desetinu toho, o co se snažíme. Jsme rádi, že se i dnes najdou takoví lidé, kteří jsou ochotni jít s námi do toho. Těch spolupracovníků bychom rádi zapojili i více...

Heslem FATYMu je OABA – Omnia ad Bonum adhibere. Mohl byste nám je trochu přiblížit?

Česky to znamená: Všechno použít k Dobrému – dobrému s velkým D (tedy pro Boha). Znamená to, že se snažíme vše použít a využít tak, aby to při-

spělo k oslavě Boží. S tímto záměrem se pak život stává trvalým dobrodružstvím v Boží blízkosti.

*Děkuji za rozhovor
M.A.M.*

ABC Kruciáty lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom zle. I v nejhrošším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj bolest. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nechovej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření.
6. Ve svém konání mysl na prospěch bližního. Každému čiň dobro, stejně jak bys chtěl, aby ho druzí činili tobě.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože z plodů tvé práce čerpají druzí, jako i ty čerpáš z plodů jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Drahé děti,
po celý rok se slaví svátky svatých. Jejich jména bývají v kalendáři. Mnoho svatých Pán Bůh oslavil zázraky, které vykonal na jejich přímluvu. Nejen ty, kteří jsou v kalendáři, ale i mnoho jiných. Ale svatých je ještě mnohem, mnohem více. Jsou to všichni, kdo jsou ve věčné nebeské radosti. V Písmu svatém napsal svatý Jan, co mu Bůh ukázal: „Veliký zástup, který nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků.“

Ti všichni mají svátek 1. listopadu. Je to slavnost Všech svatých. A 2. listopadu je Vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Myslíme zvláště na ty, kteří ještě musí čekat v očištění. Nemají žádný neodpuštěný těžký hřích, jsou tedy Božími dětmi, ale přece jen je třeba něco napravit, očistit. Můžeme jim pomáhat. Modleme se často za duše v očištění. S vděčností a láskou nám to bohatě odplatí svými přímluvami a pomocí.

Pán Bůh si přeje, abychom se v nebi shledali ve věčné radosti. Jenom ten se vrhá do věčného neštěstí, věčného zatvrzení, kdo zůstává

v těžkých hříších a nechce se polepšit a poprosit Pána Boha o odpuštění.

Jednou umřeme, ale duše neumírá. Je nesmrtelná. Pán Ježíš řekl apoštolům: „Nebojte se těch,

kteří zabíjejí tělo, ale

duši zabít nemohou.“

Zločinci, který vedle něho umíral na kříži

a litoval svých hříchů,

řekl: „Dnes budeš se mnou v rá-

ji.“ I těla všech zemřelých Pán Ježíš při svém druhém příchodu na konci světa vzkřísí k věčnému životu.

Mnozí umírají po nějaké těžké nemoci. Pán Ježíš se ve svém pozemském životě často setkával s nemocnými. Bylo vidět, jak je má rád. Přicházel k nim nebo je k němu vodili nebo nosili. Mnohé uzdravil, odpouštěl jim hříchy, všechny těšil a povzbuzoval. A připravoval jim nejkrásnější odměnu ve věčné radosti. Písmo svaté říká: „Utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás.“

A chce, aby se s ním mohli setkávat také nemocní ze všech zemí a v každé době.

Proto ustanovil svátost pomazání nemocných. Při

ní kněz prosí

o Boží posilu pro

ne-

Jedna velká rodina

mocného a posvěceným olejem mu udělá křížek na čele a na rukou. Často se stává, že nemocný, o kterém lékaři mysleli, že každou chvíli umře, po této svátosti ještě žije mnoho let. Ne vždycky, protože o některém nemocném Pán Bůh ví, že je pro něho lepší, když ho vezme brzy do věčné radosti. Ale vždycky dává nemocnému velikou posilu pro duši: klid a pokoj srdce; sílu, aby mnohem snáze snášel všechny těžkosti; radost a vděčnost, lásku k druhým, aby vyprosil mnoho Božích milostí i jiným a aby si zasloužil tím větší odměnu na věčnosti.

Obvykle bývá přítom také svatá zpověď a svatě přijímání. Když se nemocný nemůže zpovídat, třeba proto, že nemůže mluvit nebo je v bezvědomí, Bůh dává při pomazání nemocných i odpustění jako ve svátosti smíření.

Je důležité, aby k vážně nemocnému nebo těžce zraněnému přišel kněz. Často na tom závisí věčná spása. Proto se snažme dělat, co je možné, abychom k tomu pomohli. Když to není možné, snažme se pomoci nemocnému poprosit za odpustění z lásky k Bohu, který každého, ale trpícího ne-

mocného tím víc, miluje jako své dítě. Při lítosti nad hříchy z lásky k Bohu (taková se nazývá „dokonalá“) odpouští Bůh každému ihned. A za všechny nemocné, zvlášť za ty, kterým jinak nemůže pomoci, se s láskou modleme.

Pán Ježíš nás všechny, zdravé i nemocné, nás zde i naše bratry a sestry v nebeské radosti i v očistci spojuje v jednu rodinu. Přeje si, abychom se jednou shledali v nejšťastnějším věčném domově. Tím radostnější bude setkání s těmi, kterým jsme třeba dobrým slovem nebo modlitbou pomohli k věčné spáse v nebeské radosti.

Největší pomocníci po Bohu je nám Panna Maria. Vždycky, ale zvlášť v nemoci a utrpení. S vděčností a láskou je nazývána „Uzdravení nemocných“, „Útočiště hříšníků“, „Těšitelka zarmoucených“, „Pomocnice křesťanů“ a „Brána nebeská“.

S přáním a modlitbou za to, aby svátek „Všech svatých“ byl jednou i svátkem nás všech

Vás srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Oni by mi neřečnili

Byl jsem svého času na návštěvě v nemocnici, ve Svitavách, kde ležel můj starý kostelník z Rozhrání. Jel jsem tam přímo ze školy, takže Sanctissimum jsem neměl. Pěkně jsme si s dědečkem popovídali a slíbil jsem, že za týden mu udělím svátost nemocných. Na druhém lůžku ležel jeho spolužák z obecné školy, také již důchodce, ale před tím velký funkcionář a straník. Ale nemoc ho „zpracovala“, takže byl ochoten dát to s Pánem Bohem do pořádku. Když jsem za týden přijel i se svatým přijímáním a svatými oleji, byl jsem překvapen, že toho straníka odvázejí z pokoje pryč. Službukonající lékař mi řekl: „On si to rozmyslel, kněže si nepřeje!“ A pacient se na mne podíval a zašeptal: „Nehněvejte se na mne, víte, oni by mi pak neřečnili!“ Za čtyři dny přišla za mnou jeho manželka v černém a s pláčem mi sdělovala, že manžel zemřel, budu-li ho moci pohřbit: „Víte, on tři dny proplakal, mrzelo ho, že vás tak odbyl a jestli mu to odpustíte?!“ „Já ano, ale modlete se,“ povídám jí, „aby mu odpustil Pán, jehož vlastně odmít.“ Pohřeb pak byl z kostela, soudruzi mu na hřbitově řečnili a já nad otevřeným hrobem uvažoval, kde je jeho duše a doufal, že ta jeho lítost, že mě odbyl, snad postačila tomu, který je nekonečně milosrdný...

Foto: Uko_jesita, Dreamstime.com

Z deníku otce Jana Topenčíka

Poděkování

Plním slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii za uzdravování naší příbuzné z Moravy. Při nezaviněné autonehodě byla těžce zraněna a vrtulníkem převezena do úrazové nemocnice. Do rána prodělala tři operace. Její stav byl stabilizován. Další velkou věcí bylo to, že kojící maminka neztratila mateřské mléko. Už po třech týdnech jí začali nosit malého ke kojení. Sice uzdravování ještě potrvá, ale hlavně, že začalo.

Díky Tobě, Bože, díky Panno Maria, velké díky všem, kteří se za uzdravení modlili a modlí. Děkuji i za mše svaté s intencí za uzdravení.

Maruška z Čech

Pán Bůh léčí, uzdravuje a ochraňuje, Panna Maria, Matička naše, se za nás stále přimlouvá, a proto nastotísíkrát děkuji Jí i sv. Trojici a všem svatým a světicím Božím za všechna naše uzdravení. O to, jak mi Bůh pomáhal v životě, bych se nyní chtěla podělit.

Jednou, to mi bylo 17 let, když jsem se vrace-la z kostela, objevil se za mnou muž nepěkného vzhledu a byl mi stále v patách. Modlila jsem se za svou ochranu, abych ty 3 km ve zdraví přešla. Náhle se objevila v protisměru paní a ten muž zpomalil, ale jakmile byla daleko, znovu mi byl v patách. Už jsem byla skoro u vesnice, když mě najednou vhodil do strouhy. Začala jsem strašně křičet, on se polekal a dal se na útěk.

Když jsem se vdala, tak asi po 12 letech měl manžel těžký úraz. Spadl z vozu na hlavu na silnici. Měl otřes mozku, prasklou lebku, přeražený nos a vnitřní krvácení do mozku. Lékaři nedávali žádnou naději a tak jsem vzala děti a růženec a modlili jsme se za jeho uzdravení. Po dvou dnech se jeho stav začal lepšit. Trvalo to dlouho, ale uzdravil se nám. Dnes je mu přes 70 roků.

Pomoc Boží přišla, když syn kosil s traktorem jakýsi břeh. Při opravě sekačky se ta stočila a přimáčkla mu nohu k traktoru. Po čtyřech hodinách čekání na pomoc se mu začalo dělat špatně. Vzal tedy

kladivo, rozbil jím okno u traktoru, tím kladivem se mu podařilo dosáhnout na páku a traktor ho pustil. Dojel domů, ale noha nebyla prokrvená a léčení trvalo dost dlouho. Dnes je zdrav a dělá všechno.

Pak jsem si našla bulku na prsu, kterou muse-li operovat. A tak jsem si prožila léčbu rakoviny. Už předtím jsem měla dva zákroky za sebou. Do nemocnice jsem si vzala růženec a obrázek sv. Trojice. Na pokoji bylo rušno, a tak jsem večer chodila na chodbu a tam se v klidu modlila. Je to již 17 roků a zaplat Pán Bůh za každý den.

V té době, když jsem se léčila, operovali štítnou žlázu mé dcerce, takže bylo o co prosit. Pak měla dcerka veliký úraz a zase velice vážný. Vypadalo to, že bude na vozičku. Opět vše dobře dopadlo. Dnes chodí a pracuje.

Dnes už jsem stará a všem říkám: Když je nej-hůř – pomoc Boží nejbliž. Když je Pán s námi, nemusíme se bát.

S pozdravem

vděčná čtenářka z Vysočiny

Touto cestou bych chtěla z celého srdce poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši a všem svatým, kteří se za mě přimlouvají v den mých zkoušek. Byli mi nápomocní v těžkých chvílích. V modlitbách stále prosím o další pomoc nejen pro mě, ale i pro celou rodinu. Ještě mám jedno přání, za které se neustále modlím a doufám ve vyslyšení.

Ještě jednou velké díky a prosím o další ochranu a Boží požehnání pro celou moji rodinu.

Katka

Moje milá nebeská maminko, děkuji Ti za to, že mě i mé blízké stále provázíš a ochraňuješ, za všechny dary a milosti, které jsi mi vyprosila, a zvláště za to, že jsem zdárně odmaturovala.

Monča

Chci se podělit o část mého života, kdy mi bylo pomozeno.

Měla jsem starou nemocnou maminku. Velice často jsem za ní jezdila pomáhat jí v domácnosti a také jsem u ní přespávala, aby nebyla tolik sama. Maminka špatně chodila o berlich, a tak bylo pro ni lepší žít ve své domácnosti v jednopodlažním domě, než se přestěhovat k nám, kde by musela překonávat schody. Časem se u maminky začala zhoršovat skleróza, a proto bylo třeba se o ni více

starat, jenže jak vzniklou situaci řešit? Manžela jsem samotného nechat nechtěla a maminku také ne. Tak jsem mezi nimi neustále cestovala.

Situace se však zkomplikovala ještě více. Loni v květnu si maminka zlomila nohu v krčku a já následně v srpnu zjistila, že mám nádor v prsu. V říjnu mi jej vyoperovali s tím, že je to agresivní rakovina a že musí následovat léčení. Přese všechno jsem za maminkou jezdila stále. Před operací i po ní, mezi léčebnými procedurami, chemoterapiemi, ozařováními, jak to jen trochu bylo možné. Nakonec letos začátkem června maminka v mé přítomnosti, jak si to dříve přála, tiše zemřela.

Nebylo to vůbec jednoduché období mého života. Celou dobu mého léčení jsem se svěřovala do ochranou Matky Boží a Ježíše Krista. Byla jsem překvapena, že já i maminka jsme se dostaly do duševního klidu a smíření, a že jsem se tak moc netrápila jako dříve. Modlili se za nás moji známí, přátelé, rodina i já jsem se velice modlila nejen za sebe, ale i za ostatní nemocné, se kterými jsem se setkávala. Byla jsem vyslyšena a s pomocí Boží se podařilo lékařům mou rakovinu překonat. Uzdravila jsem se.

Děkuji Panně Marii, Pánu Bohu a všem, kteří se mnou soucítili a modlili se za mě. Jsem vděčna za dar víry a díky mé nemoci jsem si tento dar uvědomila mnohem silněji.

Nyní se modlím za maminku za klid její duše a za celý svět, aby lidé pochopili v celém rozsahu význam slova láska. Maminka říkávala v době své nemoci, že jedině láska má význam v životě lidském.

vděčná Pavla Šméralová

Měla jsem problémy s váhou a přibrala jsem během krátké doby 15kg. Velmi jsem se tím trápila. Začala jsem se denně modlit Korunku k Božimu Milosrdenství a prosila jsem Pána o pomoc. Po nějaké době jsem se začala postit 1x týdně o chlebu a vodě, jak si to přeje Panna Maria v Medzuzorje. Váha se mi postupně vrátila zpět na zdravou hodnotu.

Chci tímto poděkovat Bohu za pomoc!

Denisa

Dnes jsem si přečetla náš časopis Immaculata a jsem plna naděje v pomoc Panny Marie a v tomto duchu se na Vás obracím s prosbou. Prosím, otisk-

něte mou prosbu o uzdravení, a mohu-li poprosit, odevzdat svou vnučku Lucinku do rukou naší Nebeské Maminky.

Nepoznala zatím žádnou radost na tomto světě a cele a odevzdaně ji zasvěcuji do Neposkvrněného srdce Panny Marie. Narodila se 12.5.2006, je pokřtěna Lucie Jana a bohužel se v půl roce projevila Canavanova nemoc. A ona malinká se téměř nikdy neusmála, neviděla rodiče, s radostí neroztáhla ruce, neudrží hlavičku a téměř se nehýbá. Lékaři nedávají žádnou naději, ale má víra v pomoc Boží, skrze zázračnou medailku naší Matičky, mi dává sílu přimnout vůli Boží. Prosím o odejmutí kříže z jejího utrpení a radostné spočinutí v náručí nebeské Matky, když nepoznala radost u rodičů, zde na zemi.

Děkuji z celého srdce Bohu, že ji nechal mezi námi aspoň rok, že ji můžeme láskou zahrnovat, i když ona má jenom utrpení a pláč. Naši jedinou nadějí je zázrak uzdravení. Stále se modlím a prosím a v mém srdci bije naděje v Boží pomoc.

Jsem ale sama v naší rodině, která je nevěřící, a co víc, rouhají se Bohu, kdeže je, když nechá nevinné dítě trpět. Obracím se proto s prosbou o modlitební pomoc na Vás. Prosím, prostě se mnou i s naším společenstvím ze Stráže n. Nežárkou za uzdravení mé vnučky.

S vděčností v srdci ji zasvěcuji a odevzdávám naší Nebeské Mamince a s vírou v srdci v našeho Pána opakují slova: „Bud' vůle Tvá...“

babička z Jižních Čech

Svou vděčnost vyjadřují: Anna ze Skoronic, Marie Mužíková, Jiřina Běloňová, Šárka Vocilková, Halina Moceková, Vilma Svobodová.

O modlitbu prosí: Marie Kratochvílová, sestra Zdislava, Miluše Šlapáková, Vladimír Harásek, Alena H. z Luhačovic, Eva Medvěďová.

✱

Milý čtenáři, pokud jsi i Ty ve svém životě zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce, aby se i jiní mohli dovědět, jak dobrý je Bůh.

✱

ZPRÁVY

67. zázrak v Lurdech církevně uznán. Arcibiskup italského Salerna Gerardo Piero vydal oficiální prohlášení, v němž uznává uzdravení 70 leté paní Anny Santaniellové, k němuž došlo v Lurdech, za zázračné. Ta trpěla od dětství srdeční chorobou, která ji už v mladistvém věku upoutala trvale na lůžko. Lékaři nedávali žádnou naději a počítali s brzkou smrtí. Ona však se vytrvale modlila k Panně Marii a slyšela neustálý vnitřní hlas, aby jela do Lurd. To bylo r. 1952, kdy ji tam rodina dopravila na nosítkách a ponořila do pramene. Po několika minutách vstala a mohla normálně chodit. Lékaři to prohlásili za nevysvětlitelné, církevní autorita to uznala jako zázrak až nyní.

Betendes Gottesvolk 1/2007

V Pákistánu trest smrti za odpadnutí od islámu. Návrh nového trestního zákoníku v Pákistánu počítá s trestem smrti pro muže a doživotí pro ženy za přestup od islámu k jinému náboženství. Místní katolický arcibiskup Lawrence Saldanha vyzval zákonodárce, aby hlasovali proti novému zákoníku.

Gośc Niedzielny 20/2007

Konvertitovi Mohammedu Ahmedu Hegazy a jeho obhájcům hrozí smrt. Šejk university Al-Azár, Jusef al-Badrí, požadoval v TV pro Hegazyho trest smrti: totéž žádá děkanka vysoké školy pro ženy této university, Suád Sáleh. Oprávněnost trestu smrti pro konvertity obhajuje i ministr pro náboženské záležitosti, Mahmúd Hamdí Zakzuk. Totéž tvrdí i dva právní experti university Al-Azár. Hegazy je pětadvacetiletý novinář, který před čtyřmi lety konvertoval ke koptskému křesťanství a na začátku letošního srpna požádal o změnu v občanském průkazu, kde se uvádí náboženská příslušnost.

Res Claritatis, IGFM, 1. 9. 2007

Biskup o vztahu s islámem. Štýrskohradecký biskup Egon Kapellari v rozhovoru pro Presse poukázal na to, že zatímco v Evropě si muslimové stavějí mešity, křesťané v muslimských zemích nesmějí svobodně vyznávat své náboženství. „Jsem samozřejmě pro to, aby se muslimové, pokud respektují demokratické právní řád, mohli v křesťanské zemi společně modlit a aby k tomu měli vhodné prostory“, řekl biskup. „Ale očekávám od muslimských států, že poskytnou příslušníkům jiných náboženství právo a prostor k vyznávání jejich víry. V tom islám po celém světě ještě mnoho dluží“. „Dokud se křesťané v téměř všech muslimských zemích musejí skrývat, měli by se muslimové v naší zemi vzdát stavby dominantních mešit“, uzavřel biskup. „Dialog je potřebný, pokud se rozvíjejí pravidla mírového soužití.“

Res Claritatis, Kathnet, 29. 8. 2007

Lež o 200 tisících potratů. V Polsku, kde s výjimkou Malty a Irsku platí nejpřísnější potratové zákonodárství

v Evropě, bylo v r. 2005 legálně provedeno 225 potratů. Propotratová lobby však udává 200 tisíc ilegálních v obrovském „abortivním podzemí“. To je ovšem velká lež. Tým lékařů v čele s dr. Marií Stachurovou vydal speciální zprávu na základě průzkumu. Vycházel z faktu, že na určitý počet nelegálních potratů připadá jisté procento úmrtí, které je zhruba ve všech zemích stejné. Podle tohoto zjištění odpovídá v Polsku každoroční počet ilegálních potratů maximálně 10-15 tisícům. To souhlasí i s anketou mezi lékaři, kteří bohužel nelegální potraty provádějí a nemusejí se příliš obávat postihu, v Polsku trestní stíhání za tyto činy pokulhává. Lživě několikanásobně navyšování počtu ilegálních potratů je starou praxí stoupenců interrupcí, jak dosvědčuje už americký lékař dr. Bernard Nathanson, kdysi potratář, dnes velký obránce nenarozeného života.

GN 2/2007

Jan Pavel II. uzdravil slepého chlapce. 7. říverence r. 1986 navštívil papež Jan Pavel II. ostrovní státeeček Santa Lucia v Karibském moři. Při přestupování na letišti do letounu mu místní kněží přivedli matku s malým chlapcem, který byl od narození slepý. Lékaři nedávali žádnou naději. Jan Pavel II. jej k sobě přitiskl a požehnal mu. Hoch ještě tentýž den začal vidět. Lékaři nenašli žádné přirozené vysvětlení.

BG 2/2007

Byl Hitler katolíkem? V médiích se v poslední době objevují zprávy, že Hitler byl v dětství katolícky vychován a nikdy se veřejně s Církví nerozešel. Opak je pravdou. R. 1942 učinil pro nacistický tisk toto prohlášení: „Již od nějakých 15 let jsem nevěřil, právě tak jako mnoho mých kamarádů, na tzv. svaté přijímání. Tomu věřilo jenom pár vzorných blbečků. Dospěl jsem k názoru, že toto všechno musí být vyhozeno do vzduchu a nahrazeno pravým německým náboženstvím.“

Kirchliche Umschau 3/2006

Direktiva biskupů o zdravotní péči. Biskupové státu Colorado nabádají katolíky, aby se informovali o možných rozhodnutích ohledně konce života a zajistili si, že zdravotní péče v tomto období bude odpovídat mravním principům Církve. Podle biskupů medicína pokročila a umožňuje lidem žít déle a zdravěji. Vznikly však další otázky ohledně toho, nakolik udržovat život. Těmto otázkám čelí řada rodin. Proto biskupové doporučují sepsat prohlášení, aby rozhodnutí pacienta bylo lékařům známo. K direktivě je připojen příslušný formulář, který by měl zabránit sporům o přání pacienta, k nimž došlo např. v případě Terri Schiavo. Církev trvá na tom, že každý lidský život je dar od Boha, který je podmínkou dalších darů.

Res Claritatis 5. 9. 2007

OBSAH

Potěšení zarmoucených.....	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (5)	2
Petr našich dnů – Dej duši její neděli, dej neděli její duši	6
Smírná modlitba a oběť.....	8
Fatimský apoštolát.....	10
Uprostřed svých dětí	11
Anna Kateřina Emmerichová	12
Znamení odporu	14
Trochu apologie (20): Být dobrým katolíkem znamená nebýt dobrým Čechem? ..	16
Křesťané jsou odepsaní.....	19
Hodnoty evangelia uprostřed proměn světa (7-dokončení)	20
Betlém nenarozeným.....	22
Domácí povinnosti	23
Časopis Milujte se!	24
Milé děti: Jedna velká rodina	27
Oni by mi neřečnili	28
Poděkování	29
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2007, ročník XVI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadvisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2007: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košícká 2, 054 01 Levoča
<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod ** slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

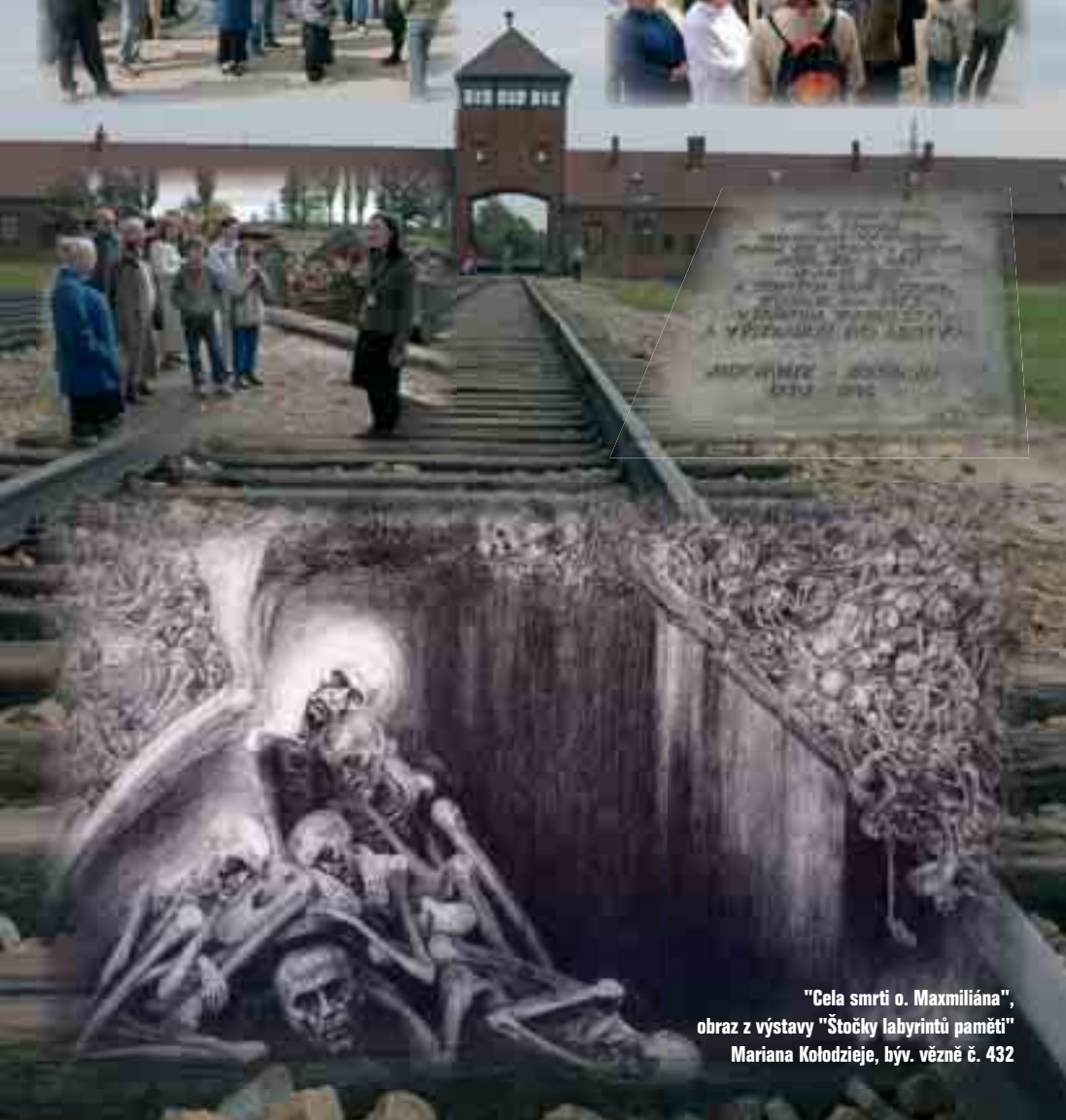
Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevyklučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Při pouti po stopách sv. Maxmiliána jsme navštívili koncentrační tábor Auschwitz - Birkenau, kde Světec nabídl vlastní život namísto jiného odsouzence

"Cela smrti o. Maxmiliána",
obraz z výstavy "Štočky labyrintů paměti"
Mariana Kolodzieje, býv. vězně č. 432

BYLI JSME NA POUTI PO STOPÁCH SV. MAXMILIÁNA

Něpokalanov

Něpokalanov

Varšava - Pawiak

Naši průvodci:
o. Sebastián

br. Bohdan

Krakov - společné foto v bazilice sv. Františka